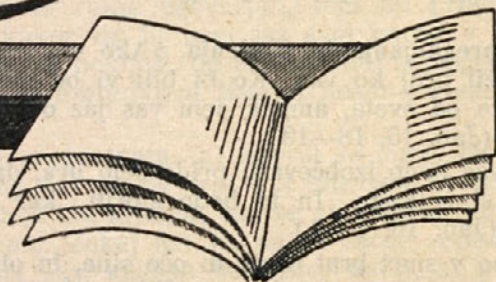

CVETJE

Letnik L.
Ljubljana

1933 - III.
Marec

P. KRIZOSTOM:

Prišel je čas.

Bratje, prišel je čas,
da svetu povemo na glas,
kaj smo, kaj mislimo,
kaj hočemo in kaj zahtevamo.

Ni čas, da bi se skrili
in v zaprti sobi molili.
Prišel je dan,
da junaško stopimo na plan
in izpričamo pred svetom vero
v Kristusa Boga.

Ni čas, da v katakombe bežimo
in se zavijemo v prijetno temó.
Ne! Bratje, luč prižgimo
in s svojo čednostjo
vso zemljo razsvetlimo.

Poznam možé —
kadar bi morali govoriti — molčé.
Poznam ljudi —
kadar bi morali na braniku stati —
jim zastane kri.

To so strahopetci, ki niso vredni,
da nosijo Gospodovo ime.

Mi pa — dvignimo glavé
in svetu povejmo:
Proč roke od naših svetinj!

Bakljo vere v svet vrzimo,
da se bodo vse dežele vnele
in v ljubezni Kristusovi zagorele.

Kakor takrat — tako vedno.

»Karkoli se je namreč poprej napisalo, se je napisalo v naše poučjenje, da bi imeli upanje po potrpežljivosti in po tolažbi iz pisem.« (Rimlj. 15, 4.)

1. **Napoved preganjanja in trpljenja.** »Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil prej ko vas. Ko bi bili vi od sveta, bi svet svoje ljubil. Ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz od sveta odbral, zato vas svet sovraži.« (Jan. 15, 18—19.)

»Iz shodnic vas bodo izobčevali; pride celo ura, da bo vsak, ki vas umori, menil, da služi Bogu. In to bodo storili, ker niso spoznali ne Očeta ne mene.« (Jan. 16, 1—3.)

»Izdajal pa bo v smrt brat brata in oče sina, in otroci bodo vstajali zoper starše in jih izročali v smrt: in sovražili vas bodo vsi zaradi mojega imena; kdor pa bo vztrajal do konca, ta bo zveličan.« (Mat. 10, 21—22.)

2. **Nastop hudobnega duha in zlobnih ljudi — uvod v preganjanje.**

a) »Zatorej se radujte nebesa in vi, ki prebivate v njih. Gorje pa zemlji in morju, ker je stopil na vaju hudič z veliko jezo, vedoč, da ima malo časa.« (Razod. 12, 12.)

b) »To pa vedi, da bodo v poslednjih dneh (v mesijanski dobi) nastopili hudi časi. Zakaj ljudje bodo samoljubni, lakomni, bahavi, prevzetni, zasramljivi, obrekljivi, staršem nepokorni, nehvaležni, brezbožni, brez ljubezni, nespravljeni, obrekljivi, nezdržni, sirovi, brez dobrotljivosti, izdajalski, predrzni, napuhneni, naslade željni, ne pa bogoljubni, ki bodo imeli videz pobožnosti, zatajili pa njeno moč. Teh se ogiblji.« (2. Tim. 3, 1—5.)

3. **Preganjanje.** a) Apostol predoči Hebrejcem trpljenje njihovih prednikov. V veri so gledali bodočega Mesijo. Zato so bili preizkušani. »Nekateri so bili mučeni, ker oprostitev niso marali, da bi dosegli boljše vstajenje. Drugi so trpeli zasmehovanje in bičanje, povrh še vezi in ječo. Bili so kamnani, mučeni, žagani; umrli so z mečem umorjeni, hodili v ovčjih kožuhih in kozjih kožah; bili so ubožni, stiskani, zatirani; katerih svet ni bil vreden, oni so se potikali po puščavah in gorah in brlogih in podzemeljskih jamah.« (Hebr. 11, 35—38.)

b) Isto so trpeli in še trpe verniki v novi zavezi. Tudi zaradi Kristusa, ki ga svet sovraži.

»Poklicali so torej apostole, jih pretepli in jim zabičali, naj ne govore v imenu Jezusovem, nato so jih izpustili. Ti so pa izpred velikega zbora odhajali veseli, da so bili vredni, trpeti zasramovanje za Jezusovo ime.« (Apd. 5, 40—41.)

»In kamnali so Štefana, ko je molil: Gospod Jezus, sprejmi mojo dušo! In pokleknil je ter z močnim glasom zaklical: Gospod, ne prištevaj jim tega greha! To rekiš je v Gospodu zaspal.« (Apd. 7, 59—60.)

»Tisti čas je nastalo veliko preganjanje jeruzalemske cerkve; in razen apostolov so se vsi razkropili po judijskih in samarijskih krajih. Štefana so pokopali pobožni možje in priredili so veliko žalovanje za njim. Savel pa je zatiral Cerkev; hodil je po hišah, vlačil može in žene ter jih oddajal v ječo.« (Apd. 8, 1—3.)

»V onem času pa je kralj Herod (vnuk Heroda Velikega) stegnil roko, da bi mučil nekatere izmed udov Cerkve. Umoril je z mečem Jakoba,

Janezovega brata. Ko je pa videl, da je to Judom všeč, je dal zgrabiti še Petra... Petra so torej stražili v ječi, Cerkev pa je zanj neprenehoma k Bogu molila.« (Apd. 12, 1—3. 5.)

»Bratje, dasi nič nisem storil zoper ljudstvo ali očetovske šege, sem bil vendar kot jetnik iz Jeruzalema izdan Rimljanom v roke. Ti so me zaslišali in hoteli oprostiti, ker ni bilo na meni nobene krivde, ki bi zaslužila smrt. Ko so Judje ugovarjali, sem bil prisiljen, sklicati se na cesarja, pa ne, kakor da bi imel jaz svoj narod v čem tožiti. Iz tega razloga torej sem vas poklical, da bi vas videl in nagovoril. Zaradi upanja Izraelovega namreč (obljubljeni Mesija) nosim na sebi to verigo.« (Apd. 28, 17—20.)

4. Pomoč v preganjanju. a) Zavest so imeli, da trpe radi Kristusa. »Nihče izmed vas naj pa ne trpi kot morivec ali tat ali hudodelec ali ovaduh; ako pa trpi kot kristjan, naj se ne sramuje, ampak naj poveličuje Boga v tem imenu. Zakaj čas je, da se začne sodba pri hiši božji. Če se pa najprej pri nas, kakšen bo konec tistih, ki ne verujejo božjemu evangeliju? In če se pravični komaj reši, kje se bo pokazal brezbožnejši grešnik? Zato naj tudi tisti, ki trpe po volji božji, svoje duše priporočajo zvestemu Stvarniku z dobrimi deli.« (1. Pet. 4, 15—19.)

b) Gledali so na trpečega Kristusa. »Glejmo na voditelja in dopolnitelja vere, na Jezusa, ki je namesto veselja, ki ga je čakalo, s preziranjem sramote pretrpel križ in sedel na desnico božjega prestola. Pomislite vendar nanj, ki je od grešnikov prestal toliko nasprotovanja zoper sebe, da ne omagate, utrujeni v svojih srcih.« (Hebr. 12, 2—3.)

c) V veri, da Kristus bojazljivce odklanja. »Kdor se bo sramoval mene in mojih nauk pred tem prešuštnim in grešnim svetom, se ga bo tudi Sin človekov sramoval, kadar pride v veličastvu svojega Očeta s svetimi angeli.« (Mar. 8, 38.)

d) Vedeli so, da trpljenje koristi njim in drugim. »Resnično, resnično, povem vam: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje, obrodí obilo sadu. Kdor ljubi svoje življenje, ga bo izgubil, in kdor sovraži svoje življenje na tem svetu, ga bo ohranil za večno življenje.« (Jan 12, 24. 25.)

»Zdaj se veselim v trpljenju za vas in s svoje strani na svojem mesu dopolnujem, kar nedostaja bridkostim Kristusovim, za njegovo telo, ki je Cerkev.« (Kol 1, 24.) Za rast Cerkve morajo tudi ljudje sodelovati in trpeti, če tudi je Kristusovo trpljenje za odrešenje vseh ljudi zadostno.

e) Najbolj jih je pa krepila presveta Evharistija. V komur je Kristus, ta zmore vse. »Kdor je moje meso in pije moje kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Zakaj moje meso je res jed in moja kri je res pijača. Kdor je moje meso in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi Oče in živim jaz po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene uživa, živel po meni. To je kruh, ki je prišel iz nebes. Ne, kakor so vaši očetje jedli mano in so umrli — kdor je ta kruh, bo živel vekomaj.« (Jan 6, 54—58.)

»Bili so pa stanovitni v nauku apostolov in bratski skupnosti, v lomljenju kruha (sv. maša, med katero so verniki prejeli sv. obhajilo) in molitvah.« (Apd 2, 42.)

Zato iskrena ljubezen do Kristusa, ki se ni bala trpljenja. »Prepričan sem, da nas ne smrt ne življenje ne angeli ne poglavarstva ne sedanost ne prihodnost ne moči ne visokost ne globokost ne kaka druga stvar ne bo mogla ločiti od ljubezni božje, ki je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem.« (Rimlj 8, 38. 39.)

5. Slednjič itak Bog vse izravna. a) »In hudič, ki jih je slepil, je bil vržen v ognjeno in žvepleno jezero, kjer sta tudi zver in lažni prerok, in mučeni bodo noč in dan na vekov veke.« (Razod 20, 10.)

»Bojazljivci pa in neverniki in ognušenci in morivci in nečistniki in čarovniki in malikovavci in vsi lažniki bodo imeli svoj delež v jezeru, kjer gori žveplen ogenj; to je druga smrt.« (Razod 21, 8.)

b) »Jaz sem Alfa in Omega, začetek in konec. Jaz bom žejnemu dal zastoj iz studenca žive vode. Kdor bo zmagal, bo tega deležen in njemu bom Bog in on bo meni sin.« (Razod 21, 6. 7.)

»In Bog bo obrisal vse solze z njih oči in smrti ne bo več; tudi ne bo več žalovanja ne vpitja ne bolečine, zakaj, kar je bilo prej, je minilo.« (Razod 21, 4.)

»Naša sedanja lahka stiska nam pripravlja nad vso mero veliko, večno bogastvo slave, če ne gledamo na to, kar se vidi, ampak na to, kar se ne vidi; kar se namreč vidi, je časno, kar se pa ne vidi, je večno.« (2. Kor 4, 17. 18.)

6. Naš odgovor na vse to. »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji.« (Jan 6, 68. 69.)

* * *

Naj te zajame trpljenje kakršnokoli, nikdar ne kloni glave! Kristus zmaga. Kristus kraljuje. Kristus svoje ljudstvo resničnega hudega varuje!

P. GVIDO:

Mati — vzgojiteljica.

V materinem naročju.

Mati, kaj te je nagnilo, da si stopila v zakon? Ljubezen do moža? Gotovo! A še bolj ljubezen do otroka. Saj je materinstvo prvotni, od Boga hoteni poklic žene. Vprav zaradi tega ne more matere nihče nadomestiti. Vsako drugo mesto zavzame lahko kdo drugi, a mesta matere nihče. To velja tako z ozirom na telesno kakor tudi z ozirom na duševno plat otroka. Kaj je mati? Po naravi in s tem od Boga določena varuhinja jutra. Otrok potrebuje nekoga; samemu sebi prepuščen, propade. Bolj je ubog in brez moči kakor mladi ptiček, ki je komaj izlezal iz lupine. In tvoj otrok te rabi. Njegova mati si. In mati biti, se ne pravi samo otroku dati življenje, ampak tudi otroku življenje ohraniti. Zato te je božja modrost obdarovala z vsemi potrebnimi lastnostmi in sredstvi, zato hrepeni tvoj otrok tako silno in tako vroče po tebi. Dolžnost tvoja je, o mati, da to hrepenenje utešiš.

Ali naj mogoče velja stavek: »Skrbstvo in vzgoja otrok je javna zadeva?« Po pravici vprašam: Čigav je otrok? Mislim, da v prvi vrsti last staršev, ki so po svobodni samoodločbi postali starši. Gotovo je, da ima tudi država gotove pravice do otrok, toda samo posredne. Če pa je otrok last staršev, potem morajo oni skrbeti za otroke. To je njihova prirodna pravica, a tudi njihova prirodna dolžnost. Država lahko v tem oziru starše podpira, nikdar pa jih ne more od te dolžnosti oprostiti. In če bi kaj takega storila, bi bilo to nasilje nad starši in istočasno propast matere in otroka. Prvi vzgojitelji otrok so in ostanejo starši.

Namen vzgoje je, da nagne človekovo voljo k izvrševanju dolžnosti in jo stori dovolj močno, da more z vso odločnostjo stremeti za večnim

ciljem, pa tudi zadostiti svoji zemeljski življenjski nalogi v vztrajnem in radovoljnem izpolnjevanju stanovskih dolžnosti, v skrbi za lastni blagor in za blagor bližnjega. Vzgoja je predvsem dolžnost staršev, ki so prvi in neposredni vzgojitelji otrok. In ker imajo dolžnost vzgoje, imajo tudi pravico do nje. Kdor odreka roditeljem to pravico, ruši družino, ki je prva človeška družba v malem, ločena od države, ki ima svoj lasten delokrog, in postavlja s tem državo namesto družine. In to je krivično; zakaj družina je bila kot od prirode postavljena vzgojiteljica pred državo. Zato tudi najbolj urejena otroška zavetišča z izvežbanim osebjem ne zadoščajo. Kdor hoče namreč nadomestiti mater, mora znati ljubiti, trpeti in umreti kot mati. »Ni je stvari,« tako piše Dupanloup, »ki bi bila bolj častljiva in hkrati bolj nežna ter plodovita, kot je krik materine bolečine. Ta krik vsebuje veličanstvo, ki očara, in njegov glas trga srce; je zdihovanje duše, ki obvlada in pretrese, ki presune srce in ga zlomi. Ni tako surovega bitja, ne tako velike podivjanosti, ki bi se mogla temu kriku ustaviti. Tudi najbolj plašna mati postane levinja, če ji kdo iz naročja iztrga otroka.«

Mati je otrokova. Zaradi tega ga sme prepustiti tuji oskrbi le v slučaju, ako odpove njena lastna moč. Kako strašna slika časa je, ako pripoveduje 16 ali 17 let stara deklica, ki pelje na izprehod poldrugo leto starega otroka, da nadzoruje tega otroka od tretjega dneva njegovega rojstva dalje izključno le sama. Mati pa je zdaj tu zdaj tam, na potovanju in v družbi, samo tam je ni, kjer bi vedno morala biti in kamor spada — ob strani svojega otroka. Pritožuješ se, da je mali zemljan neizmerno krut in samoljuben. Gotovo, mali nadležnež ti s svojo godbo in lakoto ukrade ali pa pretrga spanje noči in napolni tvoje roke z delom, ki traja ves dan. Tisočere žrtve in skrbi, a tudi tisočere radosti. Ali mogoče ne utriplje tvoje srce bolj hitro, ko sedi ob zibelki, kjer mirno spava tvoje dete, povito v bele plenice, ali pa te nepremično gleda s svojimi velikimi očmi? Koliko veselje, če se to nežno, čudovito bitje dan za dnem vedno bolj bogato razvija, če raste njegovo življenje in njegova zavest, če se njegovo uho vedno bolj odpira glasovom, če postaja njegovo oko vedno bolj jasno in pozorno, če slednji dan prinese nove stike z zunanjim svetom in s tem novo rast za mlado, probujajočo se dušo! In potem prvi smehlaj kot prvi žarek zgodnjega jutranjega solnca. In nato prvi početki lastnega hotenja in stremljenja, glavica se dviga in s silnim naporom se dvigne dete in sili okrogle nožice v svojo službo. Vedno bolj izrazito se v njem razodeva človek in si osvaja kos za kosom sveta, ki ga obdaja. In smeš biti priča in se smeš veseliti, veseliti prve besede, svetega razodetja prvega mišljenja, veseliti vseh mogočih vprašanj, vsega učenja in odkritja, s katerim prihaja k tebi tvoj otrok, kakor da bi ti prinašal velikansko bogastvo, da se raduješ z njim vred. In se smeš veseliti tvojega otroka ljubezni, ki je največje, s čimer te more osrečiti življenje na naravnih dobrinah.

Mati, zavedaj se, kolik dar si prejela iz božjih rok v svojem otroku!

So ljudje, ki se najprej junaško bojujejo, potem kar odnehajo, postanejo malodušni in se strahopetno odpovedo zmagi. Zgodi se namreč, da jih Bog zapusti in s tem kaznuje za njihov napuh, ker so zidali sami zase. Ni zadosti, če se premaguješ en dan ali dva; bojevati se moraš stanovitno do konca. »Kdor pa bo vtrajal do konca, ta bo zveličan.« Ne govori: »Od sile je dolga ta vojna.« Nič, kar ima svoj konec, ni dolgo. Konec dočakaš, »zakaj čas je kratek in podoba tega sveta preide.« Lamennais.

Trije modri.

Nekaj dni kasneje so prispeli iz Kaldeje trije modri in pokleknili pred Jezusa.

Morda so prišli iz Ekbatane, morebiti izza obal Kaspijskega morja. Na kamelah z natrpanimi, na sedeže pritrjenimi tovari, so prebredli Tigrido in Evfrat, prekoračili širno puščavo nomadsko, šli ob obali Mrtvega morja. Nova zvezda, podobna repatici, ki se od časa do časa prikazuje, da oznanjuje rojstvo kakega preroka ali smrt kakega vladarja — jih je vodila prav do Judeje. Prišli so molit kralja in so našli revno povitega dojenčka, skritega v hlevu.

Približno tisoč let pred njimi se je napotila neka kraljica z iztoka¹ v Judejo, in je tudi prinesla darove: zlato, dišave in dragulje. A našla je na prestolu velikega kralja, največjega, kar jih je kdaj vladalo v Jeruzalemu,² in od njega se je naučila to, česar ji nihče drug ni znal povedati in razložiti.

Modri pa, ki so se smatrali za modrejše od kraljev, so našli otroka, ki se je rodil pred malo dnevi, otroka, ki še ni znal ne vprašati, ne odgovarjati, otroka, ki naj bi, ko doraste, zavračal zemeljske zaklade in zemeljsko učenost.

Modri niso bili kralji, temveč so bili v Mediji in Perziji svetovalci in še zaupniki kraljev. Kralji so zapovedovali ljudstvu, a vodili so jih

¹ Mišljena je tukaj kraljica iz Sabe. Po mnenju mnogih je današnja Abesimija ostanek njenega mogočnega kraljestva.

² Kralj Salomon.

modri. Samo oni so kot svečeniki, razlagavci sanj, preroki in najvišji služabniki smeli občevati z Ahura-Mazdo,³ dobrim bogom; samo njim so bile znane prihodnje, vnaprej določene reči. Z lastnimi rokami so uničevali škodljive živali in zlonosne ptice. Očiščevali so duše in polja: nobene daritve ni sprejel Bog, če je niso darovale njih roke; noben kralj ni pričel vojne, ne da bi jih bil vprašal za svet. Poznali so skrivnosti sveta in neba; prekašali so ves svoj narod v vednosti in vernosti. Predstavljali so sredi ljudstva, ki je živelo za materijo, duhovni del.

Bilo je torej prav, da so se prišli poklonit Jezusu. Za živalmi, ki predstavljajo naravo, za pastirji, ki predstavljajo ljudstvo, poklekne k jaslim tretja moč — modrost. Stara duhovniška vrsta z Jutrovega se ukloni novemu Gospodu, ki bo razposlal svoje oznanjevalce na Izток; Modri pokleknejo pred tistega, ki bo podredil vednost besed in števila novi modrosti: Ljubezni.

Modri v Betlehemu zastopajo stara veroslovja, ki priznavajo končno veljavno dovršeno razodetje, znanost, ki se poniža pred Nedolžnostjo, bogastvo, ki pade pred noge Uboštvu.

Oni darujejo Jezusu zlato, ki je bo poteptal: ne zato, kakor da bi Marija, uboga, bila morda preskrbljena za pot, marveč da bi še pred časom izpolnili evangelijski svet: prodaj, kar imaš in daj ubogim. Ne darujejo kadila, da bi premagali močni vzduh v hlevu, temveč ker so njih verski obredi prenehali in ne bo treba več dima in dišav za njih oltarje. Darujejo miro, ki se z njo mazilijo mrtvi, ker vedo, da bo ta otrok umrl kot mlad mož in da bo mati, ki se sedaj smehlja, potrebovala dišav, da mazili sinovo mrtvo truplo.

Na stelji kleče, v sijajnih kraljevih in duhovniških oblačilih, oni, mogočni, učeni, napovedovavci prihodnjih reči, darujejo tudi sami sebe kot poroštvo pozemelske pokorščine.

Jezus je tako prejel vse časti, do katerih je imel pravico. Komaj so bili modri odšli, so že začeli preganjati Jezusa tisti, ki ga bodo odslej sovražili do smrti.

DR. P. HILARIN FELDER, O. M. C. — P. R.:

Franciškski način preživljanja.

(Nadaljevanje.)

Vodilo sámo predloženega umevanja ni dovolj jasno označilo. Zato so bolj tenkovestni bratje vprašali papeža Gregorija IX., ki je svojemu prijatelju Francišku pomagal sestavljati vodilo, naj jim pove, kaj je redovni ustanovitelj o denarni miloščini sodil. Tako-le jim je odgovoril: »Bratje, smejo denarno miloščino hraniti pri duhovnih prijateljih ali namestnikih, da jim le-ti v sili pomagajo. V vsaki potrebi smejo tudi omenjene prijatelje prositi. Posebno še, ako bi se za brate le premalo brigali, ali bi jim bilo prikrito, da bratje trpe pomanjkanje. Takrat duhovni prijatelji ne izvršujejo volje bratov, ampak so posredovateli dobrotnikov, ki za brate skrbе.«

Vzporedimo obojni vodili, sestavljeni leta 1223. in leta 1221. Kar na dlani nam je vsa ogromna Franciškova borba, kako premostiti osnovni zakon reda o celotni prepovedi denarja in dejansko ter neodklonljivo

³ Ahura-Mazda = Ormuzd pomeni: modri gospod, najvišje božanstvo staroiranskega verstva. Vseveden, dober in moder, ni pa vseмогоčen. Njegov nasprotnik je Ahriman.

življenje, ki je temelje vedno bolj izpodjedalo. Življenje ga je leta 1221. primoralo, da je bratom vsaj za oskrbo bolnikov dovolil sprejemati denar. Že samo ta izjema je nekako utrla načelno prepoved o denarju. Pa tudi to nikakor ni zadoščalo. Vsi so vedno bolj čutili, kako potreben da je denar. Ne samo za bolnike, ampak tudi za obleko bratov in za toliko drugih nujnih stvari. Frančišek je našel izhod. Gotovo mu ga je pokazal kardinal Hugolin, poznejši papež Gregorij IX. Dovolil je, da smejo za brate sprejemati denar namestniki ali duhovni prijatelji. Tako bi brate rešil vseh skrbi, hkrati bi jih oskrbel s potrebnim.

Način, kako pomagati bratom, je svetnika sicer pomiril, popolnoma zadovoljil ga pa gotovo ni. Že zato ne, ker je bil za njegovo preprosto in odkritosrčno naravo le preveč kompliciran ali zapleten. Dalje zato ne, ker je tako iskreno želel, naj bi bratje živeli brez denarja. Pa, ako bi ga tudi le drugi zanje zbiral in izdajali. Najtehtnejši so bili pa sledeči pomisleki. Ali bo res vedno in povsod zadostovalo, da bodo »za potrebe bolnikov in za obleko bratov« smeli sprejemati denar le duhovni prijatelji? Kaj, ako bi bilo kdaj potrebno, da bi bratje sami in zase sprejemali in izdajali denar?

Frančišek je zadnjo misel odločno odklonil. Uverjen je bil, da je življenje po evangeliju njegova sveta dolžnost. Kristus je apostolom prepovedal, da bi smeli denar s seboj nositi. Edini, ki ni ubogal, je svojega Gospoda izdal. Vedno se je Frančišek spominjal, da je Gospod evangeljske besede, ki je z njimi razposlal apostole, govoril tudi njemu in njegovemu redu. Zato ga je tudi zmiraj, kakor dokazuje vodilo, spisano leta 1221., plašila strašna usoda izdajavca Jude. Toda, če tudi serafinskega moža — saj nam je duhovni oče — globoko spoštujemo, moramo vendar trditi, da je nekoliko več zahteval, kakor evangelij. Odrešenik je prepovedal denar, ko je razposlal apostole, naj gredo pridigovat v bližnjo okolico. Pozneje jih je poslal v oddaljene in negostoljubne kraje, kjer bodo denar potrebovali. Takrat jim je pa dovolil, da celo ukazal jim je, naj vzamejo s seboj denarnico in novce (Prim. Luk 22, 35. 36). Nekega dne je prišel Gospod v mesto Kafarnaum. Pa so pristopili davčni uradniki in zahtevali tempeljski davek. Na čudovit način je Gospod zase in za Petra denar preskrbel ter ga s posredovanjem prvaka apostolov izplačal blagajni (Prim. Mat 17, 24. 27). Slednjič je res, da je Juda postal izdajavec tudi radi svoje skoposti. Vendar pa je bil zakonit denarničar Jezusovega spremstva (Prim. Jan 12, 6). Dolžnost je imel sprejemati denarno miloščino in jo izdajati za bolnike, uboge, kakor tudi, ako je bilo potrebno, za Kristusa in njegove apostole.

Frančišek je že doživel, da so slične potrebe zajele tudi njega in njegove brate. Lahko je sklepal, da jih bodo nujno tudi v prihodnje. Leta 1212. ali 1213. se je prvič odločil za misijon v Sirijo. Na povratku v Italijo je prosil posadko neke ladje, naj mu radi Boga dovoli, da bi se smel peljati do Ankone. Moštvo ga je zavrnilo. Zakaj? Denarja ni imel, da bi zase in za svojega spremljevalca plačal prevoznino. Frančišek in tovariši sta zaupala v Boga. Skrivaj sta se vkrcala ter se neopažena odpeljala. Svetnik je delal v dobri veri. Zato ga nikakor ni obsojati. Če tudi samega dejanja ni mogoče hvaliti. Že takrat je bilo jasno, da bodo morali bratje v sili tudi denar uporabljati.

Nekaj mesecev pred Frančiškovo smrtjo se je to še bolj očitno pokazalo. Misijski, ki so bili poslani v Maroko, v tuji deželi niso dobili druge miloščine, kakor le denar. Z njim so si morali oskrbeti hrano in obleko. Vprašali so rimskega papeža, je li to dobro, ali ne. Pa jim je odgovoril, da delajo prav. Pristavil je še to-le: »Dokler živite v omenjenih

krajih in ste v stiski, pa si drugače pomagati ne morete, vas oproščamo redovne prepovedi sprejemati denar. Seveda mora biti izključena vsaka zvižaja in goljufija, kakor tudi ne sme vaše odkritosrčnosti premotiti pohlep po denarju.»

Modro in prevdarno je vprašanje o uporabi denarja še ob Frančiškovem času rešil tisti Honorij III., ki je svetniku redovno vodilo potrdil. Enako sodi sv. Cerkev o temeljni zahtevi frančiškanskega reda tudi danes. Le da nam govore stoletja, kako je obsežni denarni razmah prisilil tudi red, da se je moral vedno bolj pogosto zatekati k raznim izpregledom, ki so mu dovoljevali uporabo denarja. Danes je pa denarno gospodarstvo tako splošno in enotno, da bi red brez dispenze o rabi denarja ne mogel živeti, kaj šele delati. Nihče tega bolj ne obžaluje, kakor sinovi asiškega ubožca. Vsak pravi frančiškan se pred novodobnim načinom gospodarjenja čuti močno ponižanega, kadarkoli mora za življenjske potrebe sprejeti denar. Pa naj bo že miloščina ali plačilo za delo. (Dalje prihodnjč.)

P. ROMAN:

Dekla Lucija.

Povest iz vsakdanjega življenja.

Lucija — solnčni žarek.

Prva ura verouka. Gospod kaplan je prišel v črni sutani prvič med šolarčke. Nekateri izmed učenčkov, ki so vsled svoje temeljitosti še enkrat delali prvi razred, že vedo za pozdrav in glasno rečejo: Hvaljen Jezus. Drugi so v zadregi in vstanejo. Tretjim gre malce na jok. Naša Lucija pa vstane in pravi: »Jaz sem Vas pa že videla. Ravno tisti ste, saj vem.« Kaplan z nasmeškom: »Kje le?« »V cerkvi,« se odreže Lucija in sede. Vsi se smejejo in ta smeh prežene raz malih čel in iz drobnih src tiste oblake bojazni in rahlega nezaupanja.

Katehet je pričel z razlago. O Bogu, o angelih, dobrih in hudobnih, in še o Adamu in Evi. Našo Lucijo je to silno zanimalo. Zaeno je opazila, da so starejše deklice z dvigom roke opozorile nase gospoda in je kaj kmalu tudi naša Lucija to storila. Katehet je spoznal njeno prečudno slast do nove modrosti in jo namenoma vprašal, kaj da ve posebnega. Pogumno je odvrnila, da je vse to že mama doma povedala in da ona še vse bolj natančno ve, kako je bilo. Z ognjem otroka, ki iz vse svoje neposrednosti govori, je čebljala Lucija o slikah, ki jih mamica ima doma, in da je na tisti sliki Bog Oče od samih angelov obdan in od solnea in lune. Tam pri vratih raja pa lilije rasto in pred Evo se kača plazi, ostudna in velika in med trnje sili. Potem pa Adam in Eva jočeta nad mrtvim Abelom, ki ga je zavistni in nevoščljivi Kajn prav do smrti ubil. Lucija je vsa zardela od pripovedovanja, oči so ji polne ognja, ko napove še Noetovo dolgo pridigo, ki skozi sto let traja, pa se ljudi nič ne prime, on pa je ladjo stesal in vanjo šel in se pred vodami skril. Še ve Lucija o nebeški vagi, ki je človeški greh tehtala in božje usmiljenje, pa je človek sam pogubljenje iskal in ga našel. Katehet je še pustil, da je Lucija Noeta in njegove na suho rešila, potem pa ji je velel, da lahko sede in jo pohvalil, da je pridna. Za spomin pa prihodnjič podobico dobi, naj le kar sama spomni.

Ko je prišla domov, seveda Luciji ni dalo, da ne bi povedala vsega mami. In mati seveda očetu. Oba sta bila vesela dobrega otroka, ki je seme božje besede in modrosti tako bogato ohranil.

Tedaj se je zgodilo, da je Lucijin oče podiral v gozdu visoke smreke onih prekrasnih gozdov, ki so kakor pešem. Pa ga je padajoča smreka, užaljena in na smrt ranjena, do hudega oplazila. Dolge tedne je ležal — dva skoraj brez zavesti.

Mati Justina je vila roke in srce se ji je krčilo ob misli, da bi mož umrl. Senci sta postali v dveh tednih srebrni in oči, ki so se poprej tako rade smejale, so postale trudne.

Neki dan je Lucija v otroškem dolgočasju brskala po skrinji stare matere in našla drobno knjižico prečudno pisano. Radovedna in rado znala je začela slovkovati sprva zase in potem na glas.

Tri pridge sa sveto leto, k' jih je pridgval v' fari sv. Petra per Natisoni Videmske Shkofije III, IV ino V Nedelo po Binkushtih svetiga leta 1826 P. Ferdinand Wonzha Franzishkanar.

Vse to je šlo silno počasi in nekaj sploh ni šlo. Pa je Lucija vstala in odšla k mami, ki »vse ve«. Mati Justina je za hip pustila svoje delo in vzela knjižico v roke. Poučila je Lucijo, da je še po starem pisano in da gospodična v šoli gotovo ve, kako, še bolj gotovo pa gospod katehet. Nato pa je nehote začela brati, sprva tudi počasi, ko pa se je privadila starinskim slovom, dovolj gladko. In zlagoma je prešla v glasno branje, ki jo je s čudno tolažbo prevzelo. Brala je:

»V' S. Pismu imamo dost isgledov, is katirih vidmo, de pravizhen Gospod Bog dostkrat dobre ino nedolshne Dushe na temu svetu pusti veliko trpeti, ino hudobne ino kervizhne pa s' obilno zhasno srezho poshegnuje. — Veliko je terpel zel zhas svojga shivlenja krotak Tobias, sromashki Lazar, nedolshen Jezus, njegova presveta Mat Maria, njegov rednik pravizhen svet Joshef, sveti Apostelni, stanovitni Marterniki, ino vsi drugi Jesusovi nasledniki, so sa svojo vezhno krono veliko na tem svetu preterpeli. — Vso zhasno srezho je pa ušival terdovraten Farao, hudoben Ahab, nezhisto Jesabel, potuhnen Herodesh, evengelski bogatinz ino vsi drugi, katirim je Gospod Bog v' svoji pravizhni jesi le zhasno srezho perpusstil, kir vezhne so se she nevredne sturli.«

Ni opazila, da jo posluša mož. Ko je nehala s tem zadnjim stavkom in solznih oči pogledala proti križu tam v kotu, je začutila možovo roko na svoji lakti. Ozrla se je vanj, in oči, ki so srečale, so bile mirne, vedre, srečne — — — »Vidiš Justina, kako je res, kar Bog stori, vse prav stori. Še tole knjigo nama je poslal in v njej modrost za trpljenje in to najino preizkušnjo. Justina, še vse bo dobro. Lucija, ti pa pridi sem,« in on, ki ni bil vaje nežnosti dajati ne sprejemati, je objel otroka z zdravo roko in rekel: »Ja, ti Lucija, si pa res naš solnček...« Lucija je do ušes zardela, pa ni povsem jasno vedela, zakaj. To pa je vedela, da se imajo vsi zelo, zelo radi. Poslej se je čutila kar nekako odraslo.

Lucija moli.

Ta naslov noče nič drugega povedati ko le to, da je naša Lucija še otrok na poseben način umevala molitev. Ne brezmiselno kakor otroci izvečine delajo, ali iz neke navade, temveč z vso resnobo, ki je omembe vredna, je to dolžnost vršila.

Neko jutro se je materi Justini mudilo na polje, pa je rekla Luciji: »Brž po vodo, se mudi.«

Lucija: »Kaj je voda proti večnosti?«

Justina: »Toda, Lucija, brž, sem rekla.«

Lucija: »Mama, jaz molim...« Mati Justina je bila tako modra, da je šla sama po vodo. Med potjo je sklenila, da še danes razloži otroku, da se delati pravi tudi moliti, samo da je s pravim namenom storjeno.

Zvečer sta z Lucijo same. Justina prične: »Glej, Lucija, danes v jutro, ko sem te klicala, da pojdi po vodo, si rekla, da moliš. Pa ni bilo prav, da nisi šla.« »Pa zakaj, mama? Mar nisi slišala v nedeljo v cerkvi, da se mora Boga bolj poslušati kot ljudi?« »Pač, sem slišala, toda ubogati moramo ljudi, ki so za nas predstojniki. Recimo za Lucijo mama?« »Da, Lucija.«

Čez čas. »Mama, ali Bog sliši ali samo čuti našo molitev?« Mama: »Ne vem.« »Kako, da ne veš, pa si že mama. Mama mora vse vedeti. Jaz pa sem se zbala oditi od Njega, ko sem molila. Mislila sem, da bi bil žalosten. Pa mogoče je drugače. Ko je vse tako čudovito.«

Mati Justina je z začudenjem in tiho radostjo v srcu poslušala redko modrost svojega otroka.

Lucija obiše bolno gospodično učiteljico.

Bilo je meseca svečana. Močno mráz je bilo tedaj in raz Kamniških planin je brila mrzla burja. Gospodična je v šoli težka govorila in popoldne je namesto nje prišel v šolo gospod upravitelj, jim dal pisati dolgo nalogo, naročil, naj bodo mirni, ker je gospodična zbolela. Nato je odšel. Najstarejši v razredu je zaklical takoj, ko so se vrata zaprla: »Živijo, šole ne bo.«

Lucija je komaj razumela, kaj je rekel upravitelj. Le to ji ni hotelo iti iz glave, da je gospodična, ki ima lase kakor angel, bolna.

Po šoli. Otroci so se že razšli. Samo naša Lucija je pred šolo. Zebe jo in nemirna je. Po stezi od desne pride gospod upravitelj. In mirno, kakor da je to samoposebi umevno, vpraša: »Prosim, ali bo gospodična umrla?« In že ji siliijo solze v oči.

Upravitelj se nasmehne in vpraša: »Jo imaš rada, gospodično?« In Lucija zardi in vsa iz sebe dahne: »Joj, tako, da me kar boli.« In nato upravitelj: »Veš kaj, pa poglejva, kako je z njo, če ne bo še umrla.«

Učiteljica je v postelji, lasje so na beli blazini kakor zlat soj. Izpod čipk poldolgega rokava gleda bela laket. Obraz je rahlo teman in truden, oči so od prestane vročice bolj temne in globoke.

Lucija si komaj upa dihati.

Z ljubim smehljajem se obrne gospodična k Luciji: »Ali si se bala zame?«

»Seveda sem se jokala.«

»Pa zakaj?« — »Da ne bi umrli.«

»Kako pa je to, če človek umre? Ali boli? Kaj misliš, Lucija?«

»Boli, mislim, ne, toda dolgo časa je tema in jaz se bojim za Vas. Ne, Vi ne smete umreti.«

Gospodična občuti topli val ljubezni tako zelo, da se ji lica rožnato pobarvajo.

Upravitelj se je priporočil in odšel.

Lucija je kakor plaha ptička. Ko pa začuje zopet dobri glas, se vzdrami in vpraša: »Gospodična, ali Vam smem kaj postreči?«

»Nič, Lucija, tu lepo sedi, pa mi pripoveduj o sebi, o mamici, kako je pri vas doma.«

Iz Lucije žubori pesem o ljubezni matere Justine in o sladki domačnosti.

To je zdravilo, ki ga lekarna ne pozna, pa ima veliko moč.

(Dalje prihodnjič.)

Beseda božja in življenje.

»Nikomur ne bodite nič dolžni.« (Rim. 13, 8).

Neki slaven pridigar je nekoč govoril pred zelo izbranim občinstvom o dejanski ljubezni do bližnjega. Na koncu svojega govora pristavi: Morebiti sedaj, ko sem vam tako govoril o ljubezni do bližnjega, v svojem sreču pričakujete, da vas bom prosil za kak milodar ali za kak prispevek za dobrodelne namene. Nikakor ne! Le eno, čisto preprosto prošnjo imam do vas: Plačujte točno svoje čevljarje, krojače, modistinje, z eno besedo vse, ki se za vas trudijo in delajo. Posledica teh besedi je bila seveda velika zadrega dam in gospodov, ki so nehotе gledali in se ozirali na svoje krasne obleke, na katerih plačila so pa ubogi rokodelci oziroma šivilje morda že dolgo zastonj čakali. Pridigar pa je končal svoj govor z besedami: »Kdor svojih računov ne plačuje, cenjene dame in gospodje, ta dela prav tisto kakor tat, on krade.«

Kdor svoje dolgove po najboljši možnosti s pomočjo pridnega dela polagoma plačuje, je prav tako spoštovanja vreden kakor tisti, ki je brez vsakega truda podedoval premoženje, da še bolj je vreden časti, ker on v resnici nekaj stori, je v resnici koristen ud človeške družbe in ne sebičnejš, ki gleda, da bi le sam sebi ustregel. Pozneje, če bo v resnici enkrat kaj imel, bo čisto gotovo dober do vseh onih, ki živijo v stiski in potrebi. Sam na sebi je namreč izkusil, kako grenko je nositi beraško srajco.

»Še nikoli nihče ni svojega telesa sovražil, marveč ga hrani in neguje.« (Ef. 5, 29).

Ni je morda dandanes stvari, ki bi se toliko povdarjala, kakor potreba telesne vzgoje, ali kakor po navadi pravimo, sporta in telovadbe. Kot katoličani se moramo pri tem zavedati, da ima človek dušo in telo, ki sta obadva od Boga ustvarjena in da je človek dolžan tudi za obadva skrbeti. Glede naše duše velja za katoličana načelo, izraženo v besedah Gospodovih: »Kaj namreč pomaga človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi« (Mt. 16, 26). Glede telesa pa vemo, da je človek dolžan svoje telo ljubiti, ker je orodje duše, in tudi spoštovati, ker je tempelj sv. Duha. Posebej glede telesa veljajo za katoličana sledeča pravila:

Vsak človek ima dolžnost, da smatra telo za dar božji in da skrbno ž njim ravna, da tako more zadostiti življenjskim nalogam, katere mu je Bog postavil in da more skrbeti za potrebe duše čim dalje in čim bolje je to mogoče.

Kakor je rokodellec dolžan paziti na svoje orodje, da se ne pokvari, ker s pokvarjenim orodjem ne more izvrševati svojega poklica, prav tako je človek dolžan skrbeti za orodje svoje duše, za telo, da isto čim dalje časa ostane uporabno in tako zmožno vršiti od Boga postavljene naloge. Za zdravje človeka in za obvladanje življenjskih sil v človeku je potrebno, da se njegove telesne sile uporabljajo in izčrpajo. Kdor ima več telesnega dela, mu je potrebno manj telesnih vaj, kdor jih ima manj, ta mora bolj utrjevati in vežbati svoje telo.

Kdor hoče, da bo njegovo telo čimdalje časa uporabno in kos svojim nalogam, mora telo vežbati z raznimi telesnimi vajami, kakor s telovadbo, sportom, turistiko i. t. d., kar pač vsakateri lažje stori in kljub svojim poklicnim dolžnostim storiti more.

Vedno pa se mora katoličan zavedati, da telovadba, sport in druge telesne vaje niso cilj, ampak le sredstvo do cilja, ali z drugimi besedami:

verski čut posameznika zaradi sporta ali drugih telesnih vaj nikakor ne sme trpeti.

Prav tako katoličan nikdar ne sme pozabiti na neskončno vrednost svoje duše, zato ga sport in druge telesne vaje nikdar ne smejo ovirati pri izpolnjevanju njegovih verskih dolžnosti.

Sport in druge telesne vaje imajo namen krepiti in vežbati telo, da ostane kos nalogam, katere stavi na človeka življenje, zato nikakor ne sme

Frančišek je pridigoval nekega dne sredi trga...

katoličan v toliki meri posvetiti svojih moči telesnim vajam, da bi pri tem zanemarjal vzgojo svoje duše. Kakor hitro bi sport kvarno vplival na lepoto človeškega značaja, bi bilo to znamenje, da ni pravilno usmerjen, ampak pretiran.

Iz istega razloga mora katoličan imeti vedno pred očmi, da sport nikakor ne sme kvariti njegove nravnosti. Ni vsak sport za vsakega, ni vsak sport enako primeren za moško in žensko telo in katoličan mora vedeti zlasti pri nekaterih vrstah sporta, kakor n. pr. pri boksanju in dr., da je bolje, da ne doseže prvenstva, kakor da bi pri tem posurovel.

Sport ima namen krepiti in vežbati telo, da ostane čim dalje časa delazmožno in uporabno. Sport mora zato biti primeren poklicu vsakatega človeka, kajti kakor hitro bi sport človeka oviral pri poklicnem delu, ali ga zanj napravil nesposobnega, bi bilo znamenje, da sport ne dosega svojega pravega namena.

Kakor že omenjeno, imajo telesne vaje in sport namen človekovo zdravje okrepiti, ne pa morda istega poslabšati ali morda vanj položiti celo kal bolezni. Nespametno in grešno bi torej ravnal, kdorkoli bi sport in telesne vaje tako pretiraval, bodisi da doseže prvenstvo ali kakorkoli, da bi to škodovalo njegovemu zdravju.

Vedno se mora katoličan zavedati, da je njegova duša več vredna kakor telo. Da je človek človek po svoji duši, ne po svojem telesu, in da morajo zato stati dolžnosti do duše vedno na prvem, dolžnosti do telesa pa na drugem mestu. Istočasno se pa mora tudi zavedati, da sta duša in telo dar božji in da je zato človek dolžan po svoji veri, da skrbí za oboje in da ne zanemarija nobenega.

P. KRIZOSTOM:

Lukezij in Buonadonna.

Navdušenje, ki so ga vzbudili Frančišek in njegovi bratje povsod v dušah, je bilo tako veliko, da prvi in drugi red, ki jih je Frančišek ustanovil, nista zadostovala za utešitev vseh tistih, ki so hoteli slediti frančiškanskemu idealu.

Zgodilo se je tu in tam, da so hotele vstopiti v omenjena dva redova cele naselbine in mesta, ko so slišali glas serafinskega očeta in njegovih bratov.

Tako je bilo v selu, ki se imenuje Konára. Frančišek je pridigoval nekega dne sredi trga in njegove besede so ganile poslušavce tako zelo, da so prosili moški in ženske, mladi in stari, naj jim da svetnik redovno obleko. Toda serafinski oče je dobro razumel, da to ne more biti božja volja. Hotel pa je, na vsak način, da bi se navdušenje ne pleglo. Razložil je tedaj dobrim meščanom, da bo prav iskreno prosil Boga, naj mu prihi v tej stvari na pomoč s svojim nasvetom in naj mu navdihne načrt, kako bi bilo možno živeti bolj popolno, ne da bi bilo treba zapustiti svojo lastno družino in domovino, na katero jih veže nebroj svetih vezi.

Podal se je za nekaj časa na trazimenski otok, kjer je sestavil v zbranosti in molitvi novo ustanovo mož in žen, medsebojno združenih s skupnim vodilom in spojenih s prvim redom. Ker torej Frančišek ni mogel sprejeti vseh ljudi v samostan, je postavil tako rekoč samostan med ljudi: vsaka sobica je mogla postati redovna celica in vsaka hiša frančiškanska naselbina.

Ta načrt je bil v Frančiškovem srcu že davno izdelan, gotovo pa je, da je bilo ogrodje pravi tretjega reda že zgrajeno, ko je pridigoval serafinski oče leta 1221. v Toskani. Staro izročilo pripoveduje, da je našel sv. Frančišek v neki vasi (Poggibonzi) med Sijeno in Florenco dve duši, ki sta se mu zdeli pripravi, da se okleneta prvi te nove ustanove; bila sta to zakonca Lukezij in Buonadonna.

Lukezij je bil trgovec precej trd in skop. Kakor menijo, je poznal Frančiška že iz otroških let. Ko je poslušal besede svetega serafinskega očeta in videl njegovo čudovito spokorno življenje, je postal popolnoma drug človek. Postal je dober in usmiljen s siromaki. Trpečim je hitel

pomagat, stregel je bolnim, sprejemal je v svoji hiši popotnike, vsak dan se je udeleževal verskih vaj in navdušeno je branil pravice rimskega papeža.

Njegova žena pa mu ni bila prav nič podobna; bila je skopa in vsa jezna je preklinjala moževo radodarnost. Šele po čudežu se je spreobrnila.

Nekega dne je Lukezij zrezal med siromake ves kruh, kar ga je bilo pri hiši. Prosil je Buonadonno, naj postreže siromakom, ki še vedno trkajo, s čim drugim.

Serafinski oče jih je tedaj oblekel v sivo tuniko...

Žena pa mu odvrne vsa besneča:

»Norec! Vsled neprestanega posta te je zadela možganska kap. Kje naj dobim kruh, ko ga v celi hiši ni niti drobtinice več.«

»V omari,« odvrne Lukezij prav mirno. »Poglej tja, moja dobra Buonadonna in ga boš našla. Véruj mi in zaupaj vanj, ki je nasitil 5000 mož s petimi kruhi in malo ribami.«

Odprla je omaro, seveda trdno prepričana, da jo bo našla prazno. Toda, kakšno iznenadenje! Omara je bila polna belega kruha. Vsa pre-

vzeta je padla Buonadonna pred svojega moža na kolena polna kesanja in svetega veselja in od tedaj dalje je ni bilo treba nič več siliti k opravi-
 vilom usmiljenja.

Taka je bila torej prva rodbina, ki je postala zibelka tretjega reda. Frančišek je dobro vedel, kako sveto živita zakonca Lukezij in Buondonna in jima je razodel svoj načrt.

Takole jima je govoril: »Že dalje časa nameravam ustanoviti tretji red, v katerega bodo lahko vstopali tudi zakonci in tako mnogo lažje služili Gospodu s popolnim življenjem. Vidva moreta takoj vstopiti v božjim blagoslovom.«

Polna svetega veselja sta pokleknila oba zakonca pred Frančiška in ga prosila, naj jih sprejme takoj v to pobožno družbo. Sv. serafinski oče jih je tedaj oblekel v sivo tuniko, jih prepasal s spokornim pasom in jih blagoslovil v Gospodovem imenu.

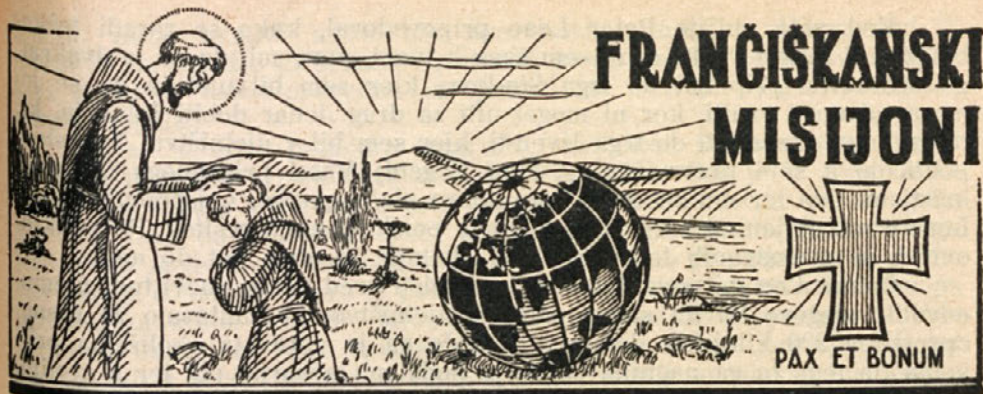
Tako je bil ustanovljen tretji red, ki se je nato z bliskovito naglico razširil po vsem svetu in ki je skozi stoletja donášal sveti Cerkvi čudovito cvetje lepega krščanskega življenja in ki rodi tudi v današnjih dneh še vedno najlepše sadove za nebesa.

Ogiblji se, ogiblji lažnih prijateljev sveta! Ta te izda, oni te pusti na cedilu. Nanese prilika, da moraš pri njih iskati pomoči, vsi se začno izgovarjati. Tako je pač s človeškim prijateljstvom. Samo Ti, o Bog, Ti edini ne zapustiš tistih, ki Te ljubijo. Človeku, ki je v očeh ljudi zavržen, in revežu, ki ga povsod odrivajo, stojiš na strani, o Bog, »na postelji njegovih bolečin; v njegovi bolezní mu prestelješ vse ležišče.« Ko je potem končal svoje dnevno delo, ga ob zatonu dneva sprejmeš v »večni mir.«

Lamennais.

Naročnikom iz Amerike.

V Ameriki je navada, da je na ovitku vsake številke časopisa točno označeno, do kdaj je časopis plačan. Za ameriške naročnike smo se tudi mi oprijeli te navade. Prosimo pa, da bi ameriški naročniki upoštevali to dvoje: 1. da sta Amerika in Jugoslávija precej vsaksebi in 2. da moramo vsaj 14 dni, preden izide časopis, naslove oddati tiskarni, da jih primerno uredi in pripravi za ekspedicijo. Lahko se zato zgodi, da dobimo iz Amerike denar zadnje štirinajst dni pred izidom nove številke in tako je na tej številki napačna označba, do kdaj je plačano. Lahko pa se tudi zgodi, da eden ali drugi ameriški naročnik plača naročnino g. poverjeniku ali kakemu našemu g. patru, pa dotični ne pošlje takoj vsega denarja v Evropo, ampak čaka, da se ga nabere več skupaj, da se tako poceni pošiljatev. Potem se seveda zgodi, da je na ovitku Cvetja več mesecev napačna označba, do kdaj je Cvetje plačano. Prosimo zato vse naročnike, naj tozadevno potrpe, ter se ne dajo od napačne označbe na ovitku nič motiti, dokler ne dobe od nas poziva in prošnje za obnovitev naročnine. Potem pa lahko podrežajo g. poverjenika ali dotičnega gospoda, kateremu so naročnino plačali. Seveda, kjer je človek zraven, tam so tudi pomote mogoče. Mi bomo s svoje strani storili vse, kar je v naših močeh, da vsem željam ustrezemo, prosimo pa tudi vse ameriške naročnike, da store svojo dolžnost, pa bomo vedno ostali prijatelji.

—0:

P. Baptist Turk, apostolski misijonar na Kitajskem.

Kaj piše P. Baptist v svojem tretjem pismu?

(Nadaljevanje.)

R e š e n.

Kakor že veste, mi je poveljnik komunistične okrajne vlade obljubil, da bom takoj prost, kakor hitro se bo moj posredovalec Peter Leao vrnil in prinesel zahtevana zdravila, kakor mu je bilo to naročeno že 6. novembra. Ker je videl, kako moji novi gospodarji svojevoljno ravnaajo in nalagajo vedno nova bremena, sem se bal, da se dobri Peter ne bo hotel več vrniti. Vendar pa mi je obljubil, da bo prišel z naročenimi zdravili okrog 20. novembra. Minul je mesec november, Petra od nikoder. Minula je že skoraj prva polovica decembra, Petra od nikoder. Dne 14. decembra sem dobil kakor navadno ob štirih popoldne večerjo. Kosila mi ujetniki nismo imeli. Ko mi kuhar pošlje večerjo, mi strežnik že od daleč kliče, da je moj rešitelj prišel in da se smem takoj z njim vrniti na svoj dom. To sporočilo me je silno razveselilo in iz vsega srca sem se zahvalil Bogu za njegovo dobroto in usmiljenje.

Ni mi treba še posebej poudarjati, da sem večerjo hitro pospravil. Iz čolna sem pobral svoje stvari ter šel s strežnikom v okrajno vladno hišo, kamor sem prišel tekom pol ure. Vzdadošen sem zagledal svojega rešitelja, ki mi je povedal, da je ravno pred eno uro prišel z naročenimi zdravili ter s komunisti vse poskrbel za mojo oprstititev in svoboden odhod. Da se je vse gladko izteklo, je na priporočilo presvetlega g. škofa porazdelil med glavne uradnike nekaj nad sto dolarjev. Komunistično vodstvo okraja me je ljubeznivo sprejelo. Poveljnik se je opravičeval, naj jim ne zamerim, da so me odvedli; izrazil je upanje, da me bo kmalu kot prijatelj obiskal v mestu Hankow. Kratko sem se jim spoštljivo zahvalil za vso obzirnost, ki so mi jo ves čas mojega bivanja med njimi izkazovali. Po tej kratki zahvali sem s svojim rešiteljem takoj odšel na pripravljen čoln. Ob petih zvečer sem dne 14. decembra 1931 odšel iz ujetništva. Ko je naš čolnar, kristjan Cen, poprijel za vesla in odrinil od obrežja, smo vsi trije zaklicali: »Hvala bodi Bogu!«

Med potjo mi je Peter Leao pripovedoval, kako se zaradi težke bolezni ni mogel vrniti o pravem času k meni, pove mi, da se je dvakrat po ozdravitvi pripeljal do trga Šin-kow, kjer sem bil ujet in da se je moral obakrat vrniti, ker ni mogel niti za drag denar dobiti čolnarja, ki bi ga hotel prepeljati do trga Hven-ti, kjer sem bil v ujetništvu. Naposled pokličejo k sebi prevzvišeni g. škof Evgenij Massi priznanega čolnarja kristjana Cen ter mu z zagotovilom dobre plače naroče, naj popelje Petra Leao z nakupljenimi zdravili k meni in poizkusi mojo rešitev. Po velikih ovirah in premaganih težavah sta si slednjič le utrla pot do mene.

Čolnar Cen mi pove, kako so komunisti pred nekaj dnevi tudi njemu odvedli njegovo 80 let staro mater v ujetništvo ter zahtevajo za njeno oprostitev 200 kitajskih dolarjev. Mogoče ga je vprav ta okoliščina privedla do tega in ga nagnila, da se je podal na nevarno pot ter s svojim pomočnikom osebno spremljal Petra Leao v 120 km oddaljeni komunistični tabor v trgu Hven-ti. Ob svojem povratku sem vrlega moža toplo pri-

Živahna ulica v Harbinu.

poročil našemu škofu in prejeta nagrada mu je omogočila, da je rešil iz ujetništva tudi svojo postarano mamico. Njemu in požrtvovalnemu Petru Leao ni mogoče z zemeljskimi dobrinami poplačati njihovega junaštva. Želim pa in tudi upam, da jima bo pravični Bog vso njihovo dobroto povrnil s potrebnimi milostmi za čas in večnost.

Pot na misijonsko postajo ni bila posebno lahka. Cen in njegov pomočnik sta bila vsled dolgotrajne vožnje popolnoma izmučena. Prosila sta, da bi se smela eno noč spočiti in bi odrinili iz komunističnega tabora šele drugo jutro. Kakor bi že rad, vendar nisem mogel na ta predlog pristati. Nova vojna nevarnost je bila blizu in zato sem jih pregovoril, naj brez odlašanja odrinemo iz neprijetnega in nevarnega ozemlja, zapujoč na božjo pomoč.

Še pred nočjo smo dospeli po ozki reki brez posebnih ovir do velikega jezera, 36 km širokega, ki smo ga morali zaradi varnosti pred stražami obeh strank še isto noč prevoziti. Noč je bila oblačna in temna; zato se je začel naš čolnar bati, da utegne izgubiti pravo smer. Vendar sta čolnarja krepko vesljala naprej, dokler nismo okrog polnoči zaslišali govorjenja, kar nam je pričalo, da smo blizu obrežja. Da se ne bi izdali, smo umolknili in brez vesljanja je čolnar porival čoln bolj proti sredini

jezera. Zame namreč ne bi bilo brez novih sitnosti in težav, ako bi moral iti na obrežje in se zopet podvreči strogi vojaški preiskavi katerekoli stranke. Vsled prevelike utrujenosti sta Cen in njegov pomočnik mirno zaspala.

Ko se je nebo nekoliko razgrnilo, smo okoli štirih zjutraj opazili na nebu nekatere zvezde. Naš stari in preizkušeni Cen je iz zvezd hitro spoznal, v katero smer mora čoln obrniti. Z vsemi močmi sta se uprla v vesla, tako da je čolnič drvel kot ptica po gladki površini mirnega jezera. Ko se je ravno dobro zdanilo, smo se srečno pripeljali pred rodno vas našega čolnarja, katero je pokojni p. Remigij Goette, doma iz Nemčije, pridobil za sveto vero ter tam zgradil lepo misijonsko postajo z lično cerkvico. Četudi me niso verniki poznali, so me z veseljem sprejeli ter mi čestitali k srečni rešitvi iz ujetništva. Razkazali so mi vso misijonsko postajo in mi pripovedovali, kako so v vednem strahu pred komunisti in kaj so že vse od njih pretrpeli. Osrčeval sem jih, naj vkljub vsem velikim preizkušnjam ostanejo stanovitni v veri, naj veliko in goreče molijo, da jih bo dobrotni Bog varoval vseh časnih in večnih nesreč. V prijaznem pogovoru z našimi dobrimi katoličani smo zaužili zajutrek in odveslali naprej.

(Dalje prihodnjič.)

P. KRIZOSTOM:

Poročila iz Kitajske.

Tsi-su-mu (Mongolija), 30. junija 1932. Roparji niso več daleč in naša naselbina je vsa polna beguncev. Najžalostnejše pa je, da vsi ti siromaki, ki jih je sprejelo krščanstvo pod streho, nimajo dela. Hodijo od cerkve do semenišča, od semenišča do samostana sester domačink in nekateri se boječe zateko tudi k nam. Poudarjam »boječe«, zakaj evropske sestre so zanje nekaj povsem novega.

Toda hitro se je raznesla vest, da zdravijo evropske sestre brezplačno; od tedaj pa imamo v ambulatoriju neprestano ogromno gostov od jutra do večera. Včasih nas obiščejo ljudje, ki so zelo zanimivi.

Tako se je zgodilo, da je prišla v bolnico dama v nedopovedljivo čudni obleki, z evropskim slamnikom na glavi in v hlačah; nosila pa se je kot imenitna gospa. Prosila nas je zdravil, pa se je pozneje še večkrat vrnila. Čez nekaj tednov je popolnoma ozdravela in v znak hvaležnosti nam je prinesla košaro jajc.

Na njeno željo smo ji pokazali naše malčke in tudi večja dekleta, med katerimi je spoznala hčerko nekega roparja, ki je prišla k nam pred kratkim, da se nauči gospodinjstva. Dama jo je zelo natančno izpraševala o vsem, kar dela tekom dneva; nato je odšla zelo zadovoljna.

Pa komaj je prestopila prag, priteče k nam gruča žensk, ki kličejo: »Sestra, ali veste, kdo je ta oseba?«

»Ne, tega ne vemo.«

»Žena je nekega roparskega poglavarja.«

Popolnoma razumljivo je, da živi ta zakonska polovica v bližini svojega razbojniškega moža. Me smo bile pa vesele, da smo jo tako ljubeznivo sprejele.

Nekoč prideta v bolnico dva visoka in močna moža z obrito glavo, v dolgih, škrlatno rumenih tunikah. Bila sta to dva mongolska bonca (duhovnika). Tudi ta dva sta morala bežati in si poiskati zavetje pri kristjanih. Vprašamo jih, česa si želita.

»Ničesar,« odvrneta, »le ogledati si želiva vaš zavod.«

Pa sta si zares vse samo prav natančno ogledala in nato odšla. Kdo naj jih razume?

Takoj nato vstopi žena s pet- ali šestletnim otrokom, ki je bil ves z ranami pokrit.

»Če je mogoče, da še ozdravi,« nam je rekla, »ga ne smete krstiti, ker sem ga že obljubila neki paganki. V nasprotnem slučaju pa ga le krstite.«

Naše zdravnice čuvajo nad ubogim malčkom z vso skrbjo, pa so upanje na ozdravljenje že povsem izgubile.

Ta otrok je bil pa tudi edini, ki je došel v naše zavetišče; pa še ta tako strahovito ranjen. Vse druge so roparji podavili in poklali.

Changsha: pagoda.

Changsha (Hunan), 5. avgusta 1932.

Danes vam ne bom pripovedovala ne o vojnah in ne o požarih. Gotovo si želite zvedeti kak prizor iz našega vsakdanjega življenja.

Z eno izmed sester sva šli na izprehod z namenom obiskati glavne pagode (svetišča), v katere so se zatekli brezštevilni begunci, večkrat smrtno bolni, žrtve pomanjkanja, mrzlice in raznih kužnih bolezni. Ko naju zapazi predstojnik velike boncerije (samostana), naju prosi, da vstopiva, češ da je večje število redovnikov bolnih in da potrebujejo zdravil.

Vodnik naju pelje skozi razne dvorane: skozi dvorano molitve, dvorano spokornih del, refektorij, kjer so stale ozke mize ob straneh, kakor v vsakem samostanu. Dospeli smo v celice, kjer so na trdih slamnica ležali ubogi mladeniči 15—20 let stari, upadlih in bledih obrazov, z visoko vročico, v kateri so bledli. Zasmilili so se nama. K sreči sva imeli s seboj nekaj kinina in drugih potrebnih zdravil. Izročili sva jih vrhovnemu boncu s potrebnimi navodili. Cela boncerija ima 80 novincev, ki živijo čez mero strogo življenje. O, da bi jih razsvetlila luč resnice!

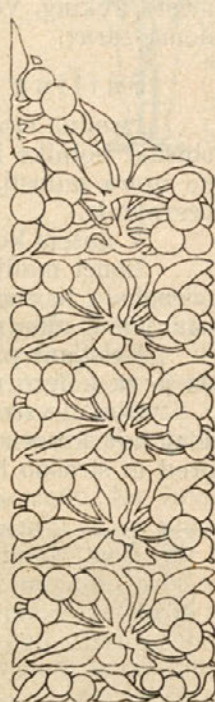
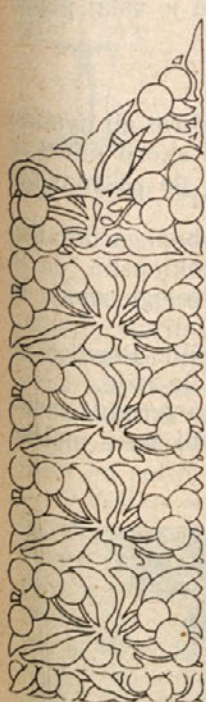
Toda čas beži. Zapustiti je bilo treba bonce in boncerijo in se vrniti k vhodu, kjer naju je pričakovala velika množica siromakov, ki so se zbrali

tam takoj, ko so naju opazili. Nad tri ure sva delili zdravila, obvezovali, izpirali rane in krščevali marsikatere, ki so umirali.

Zadovoljni z najinim delom, sva hoteli oditi, ko zaslišiva slaboten, proseč glas: »Sestra! Sestra!«

Gledava krog sebe, kdo bi bil tisti, ki naju kliče — in zazrli sva ga podobnega Jobu, ubovega vojaka, zelo mladega, ležečega na kupu gnoja. To je okostnjak, pokrit z gnojnimi ranami, ki širijo neznosen smrad.

Prosili sva Gospoda pomoči in splezali na kup gnoja. Ubogi mladenič! Na pajčevini visi njegovo življenje. Dam mu par kapljic krepčilne pijače.

Umirajočega malčka prineso v kolegij.

Moja spremljevalka, rodом Kitajka, ga povpraša po veri. Z zlomljenim glasom odgovori, da je že čul o Bogu in da bi bil srečen, če bi ga hotela krstiti. Obraz je postajal siromaku modrikast, pričel je hropsti... Hitro pograbil stekleničico z blagoslovljeno vodo: »Frančišek, jaz te krstim...«

Ubogi mladenič zapre oči in pogleda vesel v večnost... Kaj so vse žrtve v primeri s tolažbo, ki sva jo čutili, da sva še pravočasno odprli ubogi duši vstop v nebesa.

Kakor je znano, razsaja na vsem vzhodnem Kitajskem strahotna kolera. Zelo zanimivo je, kako se borijo Kitajci proti tej strašni pošasti, kako bolnike zdravijo. Sestra misijonarka piše:

Neki misijonar se je zgrudil sredi ceste zadet od kolere. Pritekla sem tja in ga našla mrzlega, nezvestnega. Dva Kitajca pristopita in mu zabodeta v roke in noge dolge železne šivanke; toda kri ni pritekla. Končno mu zabodeta v bližini kolena desne noge kot palec dolgo iglo — in prikazala se je črna kapljica. Tedaj je vzkliknil eden izmed »zdravnikov«: »Končno

vendar! Rešen je.« Pustila sta tedaj bolnika, si prižgala pipe in začela srkati čaj. — Ko zapazim, da je bolnik še vedno nezavesten, jima pravim: »Nadaljujta z zdravljenjem!« — »Bodite mirni,« mi odvrneta, »prikazala se je kri in za zdravljenje je časa dovolj.« Ves moj trud je bil zaman. Na noben način jih nisem mogla pregovoriti.

Končno, ko sta si prižgala tretjič in četrtič svoje pipe, sta šele pričela znova zbadati bolnika. Četrť ure kasneje se je bolnik zganil in je sédel, kakor živ mrlič; nekaj časa je zrl vame, nato pa vzdihnil: »Kje sem? ... O, saj ste vi! Kadil bi rad.«

Odločila sem, naj bi bolnika prenesla oba možakarja na nosilnici v mesto Peking. Vso noč je izvrstno spal; naslednje jutro pa je vstal popolnoma zdrav.

Sniting (Sutkien), avgusta 1932.

Izredna vročina pospešuje kolero. Vsak dan gremo enkrat ali dvakrat obiskat bolnike in jih krstimo najmanj dvajset. Nihče, ali skoro nihče se ne upira milosti, ampak nasprotno: vsi iskreno hrepene po zakramentu prerojenja.

V našem kolegiju — hvala Bogu! — nimamo prav nobenega bolnika.

Bonci molijo noč in dan in rjovejo pri tem prav peklensko, da bi prenehala ta strašna šiba. Večkrat vlečejo na prosto svojega zmaja in uganjajo ž njim prav smešne stvari.

Kristjani prosijo neprestano Gospoda, da bi se usmilil. Resnica je, da je za kolero umrlo poganov že na stotine, kristjani pa le trije.

Glavni vzrok te kužne bolezni je pač voda. Mi pa smo zgradili ravno zdaj nov krasen vodnjak z izvrstno vodo. Bog nam ohrani naše malčke pred to strašno boleznijo!

Sniting. Iz sprehoda so se vrnili.

DR. FR. W. FOERSTER — F. T.:

Mojstrska dela.

»Mojstrsko delo« — tako dostikrat pravimo, kadar gre za posebno odlično storitev, lepo sliko, drzen gorski vzpon ali ognjevit govor. Še o mojstrskem delu narave govorimo, če vidimo kakšnega prav lepega človeka ali krasno raščeno drevo. Ali veste, odkod smo prav za prav dobili to besedo? Prejšnje čase so morali pomočniki, preden so jih priznali za mojstre, oddati poizkusno delo v dokaz, da so se bili res tudi kaj naučili: temu so potem rekli mojstrsko delo.

Veliko smo zdaj govorili o premagovanju samega sebe. Na žalost ostanejo tukaj ljudje večidel vse svoje življenje le pomočniki in se nikoli ne povzpno do mojstrov. Saj jih je dosti, ki še toliko nimajo moči, da bi postali čeprav samo vajenci. To pride kar samo od sebe, mislijo; in če ne pride, hm, potem pač ne pride. Ne sprevidijo, kako neskončno važno je za vse poklice in za vse okoliščine človekove, da zavlada nad samim seboj. Prav tako je važno kakor učenje hoje. Kdor se ne zna brzdati, je do pičice podoben človeku, ki ni trden v nogah — ob vse ljudi se zadeva in če ga nazaj pehajo, nikoli ne ve, kje je, ker v ničemer, kar govori in dela, ne more imeti zanesljivega merila.

Ali naj vam mar naštejemo nekaj mojstrskih del v premagovanju samega sebe? Že lep čas moraš biti vajenec in pomočnik, da si jim kos, in za to ste vi nemara še preslabotni. Ali vendar vam jih povem. Mirko je prepozno vstal in zelo se mora požuriti, da pride še o pravem času v šolo. Pri vstajanju mu gre pa vse navzkriž. Ko bi rad oblekel srajco, tedaj zapazi, da je narobe obrnjena, z gumbom navznoter, in godrnja je jo mora spet sleči. Ko obuva čevlje, se mu strga trak. Ko seže po milu, mu spolzi in smukne pod posteljo. Pri zavijanju mape pogreši neko knjigo. Besen divja po sobi, zvrne cvetlični lonec in s silo ga mati primora, da pospravi prst in črepinje. Najrajši bi se razletel. Končno gre. Ko je na stopnicah, mora še enkrat nazaj, zakaj pozabil je na zajtrk. Ves iz sebe in tresoč se od jeze nazadnje zdirja po stopnicah. Ko pa pride na cesto, tedaj se nad njim odpre okno in njegova mati kliče vsa v skrbeh: »Mirko, stopi no nazaj in obuj galoše, preveč je danes mokro na cesti.«

Kaj neki bi zdaj naredila ali rekla večina dečkov? Rajši ne povem. In kar je dobro vzgojenih, bi nemara šli brez vsake besede nazaj po stopnicah — toda z obrazom, čisto okamenelim od tihe togote.

Mirko pa — ne rečem, da je Mirko že zares kdaj živel, ampak nekoč v bodočnosti bo — Mirko izvrši mojstrsko delo, nezaslišano: Sunkoma se požene, hiti gor po stopnicah, vstopi z vedrim obrazom in reče: »Hvala lepa, da si me spomnila,« obuje galoše in zraven brunda lepo pesem: »Prišel je maj, v drevju mlaj,« nato prijazno pozdravi: »Zbogom« in odhiti v šolo: od samega veselja nad svojo zmago seveda skoz kar po največjih lužah.

Drugo mojstrsko delo:

Pavla hoče sesti za svojo mizo k delu. Pa dobi na njej Jurčkov novi zemljevid. Siloma ga porine proč, da s truščem zleti po tleh in obleži tam s precejšnjimi notranjimi poškodbami. Pride Jurček in vidi kaj se je zgodilo. Kaj pa zdaj? Sami dobro veste. Kar obstoji svetovna zgodovina, se to ponavlja, ta se sirovo obnaša in drugi mu v podvojeni meri vrača; treska in bobni, grmi in se bliska, piha in sika in kdor v tem zmaga, misli, da je napravil mojstrsko delo. »Temu sem jih pa pošteno nagodel,« se ponosno odreže. Jurček pa se je te vrste svetovne zgodovine naveličal. Že v šoli mu preseda, čemu bi si jo potem še doma nakopaval? Molče stopi k zemljevidu, ga poboža, si ogleda njegovo stanje, ga položi na svoj prostor in potem reče Pavli: »Oprosti, da sem bil tako nemaren in ga položil na tvojo mizo.« Kaj neki poreče Pavla? Sedela je za mizo, pripravljena na spopad, nabrala si je bila primerno kopico vsakovrstnih besedi in tudi kozarec vode je pripravila. In zdaj se Jurček takele iznebi. Vsa zardi. Čisto nič ne ve odgovoriti. Ampak nekaj novega in dobrega, naj bo že karkoli, bo zdaj tudi ona napravila, prej ali slej, zakaj ena mojstrovina izzove drugo.

»Če hoče kdo priti za meno, naj se odpove samemu sebi,« pravi Gospod (Mt 16, 24). In Tomaž Kempčan piše: »Toliko boš napredoval, kolikor boš sam sebe premagoval« (Hoja za Kr. I 25, 11). Popolnost ne obstoji v pobožnih željah, ne v dobrih sklepih, ampak v plemenitih dejanjih. Plemenito dejanje, pa najsi se imenuje krotkost ali potrpežljivost ali čistost, ni možno brez težkega premagovanja in odpovedi samega sebe. Ko je v raju človek odpovedal pokorščino Stvarniku, so odpovedala človeku pokorščino tudi razna nagnjenja, ki bivajo v človeku, v njegovi duši in njegovem telesu. Čim bolj človek sam v sebi navadi ta nagnjenja na pokorščino, tem bolj se bliža rajskemu stanju človeka pred grehom in s tem tudi popolnosti in Stvarniku.

MÜLLENHOFF — T. V.:

Samo beseda . . .

(Konec.)

Konec pouka! Bolj sem dirjal kakor hodil domov. Gospa nadučiteljeva mi je prišla v veži naproti. Imela je objokane oči in rekla: »Klemen je v sobi in moj mož je pri njem. Nehodi zdaj tja! Videl sem ga šele pri obedu v navzočnosti drugih. To je bilo žalostno kosilo; skoro nič nismo jedli, govoril pa še manj. Takoj nato me je poklical nadučitelj k sebi, da sem mu dogodek še enkrat od kraja opisal. Hodil je po sobi ves zaskrbljen in bulil v tla. Ne vem, kako se bo tole pri fantovem neupogljivem značaju končalo,« je dejal, zmajal z glavo in nato pristavil: »Ubogljivost je prva stvar in prositi bo moral za oproščenje.«

„Gospod nadučitelj, on je prepričan, da ni ničesar zakrivil in gospod Kremžar ga je tako razžalil, da tega Klemen ne bo nikoli pozabil.“ Še marsikaj drugega se bo moral naučiti,“ je odvrnil nadučitelj in me odpravil z otožnim nasmehom.

Pri oknu naše spalne sobe je stal Klemen in gledal vrabce, ki so čivkali in se kavsali na sosedni strehi. Oklenil sem se ga okrog vratu in mu rekel: „Klemen, ne ženi si vsega tako k srcu! Vse se bo uredilo. Gotovo bodo sprevideli, da je gospod Kremžar Tebi naredil krivico, ne pa Ti njemu.“ Toda niti sam nisem verjel svojim besedam in tudi Klemen je menda isto čutil. Zato je rekel: „Nič, prav nič ne bodo sprevideli. Gospod nadučitelj mi pravi celo, da se naj spametujem in premislim, ko da bi bilo tu sploh kaj še razmišljati. In še v tujski sobi naj spim, da bom imel več miru za razmišljanje; še celo pri Tebi spati mi več ne dovolijo.“ Zasolžile so se mu oči, pa si jih je možato otrl. „Jutri bova pa zopet skupaj spala,“ sem odgovoril; toda zakaj me je ta beseda — jutri — navdala z neko negotovo bojznijo. Pravijo, da ni slutenj...

Na večer je gospod nadučitelj Klemena še enkrat poklical k sebi, a zvedel nisem, kaj sta govorila. Samo, ko se je vrnil, je rekel: „Nič ne sprevidijo, samo Ti, na vsem svetu nihče drugi razen Tebe ne sprevidi krivice.“

Ko je šel gospod nadučitelj po večerji v svojo sobo in smo tudi mi odhajali, tedaj je gospa nadučiteljeva mehko, skoroda boječe pogladila Klemena po roki. „Pomisli, kaj bi napravil, če bi še mamico imel,“ mu je sočutno dejala. „Kaj mi to koristi,“ je trpko odvrnil, „saj vsi pravijo, da sem podlež.“

Zgoraj smo se ločili, prvikrat sva se ločila, kajti tujska soba in moja sta bila na čisto nasprotnih koncih hodnika. „Klemen,“ sem rekel in ga prijel za roko, „spi in obljubi mi, da boš spal!“ Nekako čudno tuje me je pogledal in rekel: „Kako naj Ti to obljubim? Ampak Ti moraš spati, mirno spati!“ Bilo mi je, kakor da hočem še nekaj povedati, pa je že stopil v sobo in se zaklenil.

„Klemen,“ sem še zavpil. Nekaj mi je reklo, ko da bi moral ostati pri njem. „Klemen, daj, odpri!“ Toda ni se več oglasil.

Marsikatero noč sem že bil bolan in se boril s smrtjo; ali takšne noči pa nisem več doživel. Ne smete misliti, da otroci ne čutijo globoko. Še danes se spominjam tiste groze, tiste bojzni, ki me je vselej obšla, če sem le za trenotek zadremal. Napol predrاملjen sem grabil po sosedni postelji, ki je bila prazna, pa sem otipal samo blazino in sem se spomnil vseh dogodkov tistega dne. Enkrat se mi je zdelo, kakor da slišim šklepetati okna, zato sem vstal in bos tekkel na hodnik poslušat h ključavnici Klemenove sobe. Tiho sem ga poklical. Pa nihče se mi ni odzval, morda je vendar zaspal.

Kaj naj še povem? Naslednje jutro Klemena ni bilo več. Slutil sem to že naprej in nisem bil posebno presenečen. Toda v mojem življenju je nastala vrzel, ki je nikoli nisem mogel zamašiti, čeprav imam danes že šestdeset let. Vsa povpraševanja gospoda nadučitelja in Klemenovega varuha — staršev ni imel — so bila zaman. Enkrat so že mislili, da je v Berlinu, pa še ta sled se je izgubila in nemara niti prava ni bila.

Nadsvetnik je umolknil in gledal na tihi vrt, mlada gospa pristavova ga je pa šepetaje vprašala: »In Vi, ste še kdaj kaj slišali o njem?«

»Da, enkrat, a šele mnogo let pozneje. Napravil sem bil že vse izpite in se že nekaj let vozil kot ladijski zdravnik. Tudi to Vam še povem. Vozili smo proti domovini in bili že blizu obale, pa zaradi silnega viharja nismo pluli v pristanišče in smo se zasidrali še na morju. Drugi dan popoldne

smo dobili obvestilo, da se je nekaj milj severno odtod prevrnila angleška lahka dvojamborka. Moštvo se je rešilo, vendar je več ranjenih. Ranjence so prenesli v najbližjo obrežno vas in tudi sam sem takoj šel pomagat. Ko sem se pripeljal v bližino vasi, me je kočijaž opozoril na ostanek razbite ladje, pa sem ga vprašal, ali se je še rešila vsa posadka? »Tega pa ne vem,« mi je odvrnil in kadil dalje. Molče sva se pripeljala v vas, kjer so na obrežju postajali ribiči. In sem te vprašal po ranjencih. »No, preveč hudo ni,« je odvrnil neki sivolasi starec, »le enega precej hudo prijemlje. Je pa še čisto mlad. Jambor mu je odbil roko in tudi notranje poškodbe bodo nemara precej težke. Kapitan je imel s seboj ženo in otroka, pa jih je hotel rešiti in jo pri tem izkupil.« Vtaknil je roke v žep svojega jopiča in se oziral na morje s pogledom, ki je pričal, da so mu take nesreče nekaj vsakdanjega.

Bosonogi fant mi je pokazal pekovo hišo, kjer je ležal ponesrečenec. Sklonjen sem stopil v nizko sobo, kjer je vse dišalo po svežem kruhu. Neka ženska se je dvignila od postelje; vitka in nežna je bila ter se ji prav nič ni podala kmečka obleka. Pozneje sem slišal, da je to bila žena angleškega kapitana. Gotovo ni bila večša nemškega jezika, ker se mi je, ne da bi spregovorila besedo, umaknila, me samo pogledala s tiho prošnjo v očeh in tiho zapustila sobo. Odgrnil sem zavese, odprl okno in si ogledal ranjenca ter njegove obveze. Sveži zrak je napolnil sobo, od bližnjega mлина so se oglašale štokrlje in pritajeno se je čulo šumenje morja v tiho izbo. Najbrž je že dolgo bila domovina bolnikova, kajti ob teh zvokih je odprl oči in njegovo trpeče obličje je prebegnil blažen nasmeh.

»Vendar še enkrat,« je dejal in zaprl zopet oči. Previdno sem ga začel preiskavati. Ležal je čisto mirno, le včasih je bolešno zastokal. »Kar pustite, gospod doktor,« mi je po dolgem presledku rekel, »tu ni več nobene rešitve. Sam dobro vem.«

Govoril je nenavadno dobro nemški in je hotel obrniti tudi obraz, pa ni mogel. Imel je prav. Tu ni bilo nobene pomoči in vsak nadaljnji poizkus bi mu samo po nepotrebnem prizadeval bolečine. Pogladi sem mu posteljno perilo, da ga niso gube preveč tiščale in na čelo sem mu dal mrzel obkladek. Pri tem sem mu pogladil lase nazaj in zapazil sem brazgotino, ki je segala od las do obrvi. Zakaj sem se tako stresel, da sem moral sesti in si z dlanmi zakriti obraz. Poznal sem nekoč fanta, imel sem prijatelja ki je dobil tako brazgotino, ko je padel z jablane in kot iz neskončne dalje sem slišal glas, ki sem ga bolj ljubil kakor vse drugo: »Saj ni nič, nič me ne boli.« Ko sem zopet pogledal, sem videl oči moža, dvoje sivih oči, ki so vprašajoče zrle vame: »Kajne, gospod doktor, da ne bo nič z menoj?« Gotovo sem bil v mislih še vedno pri onem fantu, ki je resnico tako zelo ljubil in brez premisleka sem mu odgovoril: »Da, h koncu gre, toda konec ne bo težak, Klemen.«

Z roko je hlatal po odeji in se oziral vame z iskajočimi očmi.

»Da, da, Marko, Tvoj nekdanji sošolec sem, Tvoj prijatelj iz šolskih let.« Usedel sem se k njemu in se s svojimi rokami oklenil njegove.

»Res je, nikdar nisem imel drugega prijatelja,« je govoril, »osamel sem, zelo osamel.« Njegove misli so blodile po spominih. »Sedem in dvajset let,« je dejal komaj slišno, »ni dosti in tudi nisem kaj prida dosegel, samo drugi krmar sem postal. Veš, predragi, marsikatera noč na krovu in po mornarskih krčmah mi je minila v zabavi, ali podlež nisem postal kljub Kremžarju ne.«

Zaprl je trudne oči in ni slišal, kako je prišla mlada gospa na prag in me vprašajoče pogledala. Resno sem odkimal z glavo. Stresla se je in dve svetli solzi sta kanili na glavo malega otroka, ki ga je prižela k sebi.

Še enkrat je odprl Klemen oči in ko so zagledale otroka, so mu zasijale; toda zmislil se je in zamahnil, češ: »Ne, kaj takega ni treba, da bi otrok videl.«

Gospa se je nagnila k njemu in mu nekaj angleški govorila, pa ne vem, če jo je še razumel. Ko je odšla, je ležal napol v omotici, vendar se je pa še enkrat zavedel.

»Marko,« mi je rekel, »ko sva bila še fanta, sva dostikrat zaspala skupaj na eni blazini, če bi hotel še enkrat svojo glavo položiti k moji; zdi se mi, da mi bo laže na tej temni poti.«

Nagnil sem glavo k njegovi in prisluhnil poslednjim utrinkom njegovega življenja. Ko je zjutraj skozi okno sinil dan, je njegova duša odhitela k Solncu.

Izprosil sem si nekaj dni dopusta, da bi ga pokopal. Počiva na pokopališču tiste obrežne vasice kraj morja. Mali sinček angleškega kapitana je položil na grob venec belih aster.

Vsi so umolknili. Temne trepalnice gospe pristavove so bile vlažne od solz. Gospodinja je vstala, šla v sosedno sobo, kjer je stal klavir in zaigrala: »Blagor njim, ki mirno spe...«

Prečastiti pa se je dvignil, stopil za stol gospodarja in rekel: »Če dobimo malega ubežnika, gospod nadsvetnik,« glas mu je pri tem nekam čudno drhtel, »se mu bo gotovo boljše godilo, prav zaradi Vašega umrlega prijatelja.«

Mesec se je skril za oblake. Z vrta se je oglasil mehki slavčev spev.

MIRA G. — KLARICA IZ MARIBORA.*

Kako si zamišljam življenje po evangeliju med svetom?

Svet, pravimo, se modernizira, izoblikuje in izpopolnjuje. Ustanavlja se povsod razna društva, organizacije. Vse to je dobro, vendar poglejmo v delavnice teh društev; ali so vse roke pri strojih? Ali je na čelu vsakega organizatorja in istotako vsakega člana organizacije sraga krvavega potu prizadevanja? Zakaj le »v potu svojega obraza boš jedel svoj kruh«.

Vsaka mladost je polna žejne sile, ki skače preko vseh plotov, premika, prestavlja trdnjave; njen cilj je, da po tisočerihi omahovanjih in omagovanjih končno pride do gore popolnosti.

Dajmo, v nas je mladost, v nas je sila, združimo se v svoji skromnosti in ljubezni — to dvojje povdarjam, ker prav tega nam manjka. — Na prvi odstavek bomo dali odgovor brez rokavic in brez maske le, če bomo najprej sami pobrisali prah raz oltarja naših src. Ko bomo mi dobri, bodo tudi naše besede mehke, ljubeznive, obsejane z zarjo večnega Solнца — in tako seme bo rodilo stoteren sad.

Sestrice Klarice! Ne zveni li to ime tako domače, lepo in ljubeznivo? Da, sestrice smo in vroča želja naših src bodi, da skušajmo hoditi po svetih stopinjah svojega Gospoda — svojega Očeta. — Velika bo naša naloga, ko stopimo v svet. Na naših stezah bodo semintja nametane rdeče rože, toda bodimo oprezní, ker med vsakim listom bo skrito trnje. Odprimo oči, glejmo, prisluškujmo, tipajmo, preden dahnemo vanjo poljub svoje nežne ljubezni.

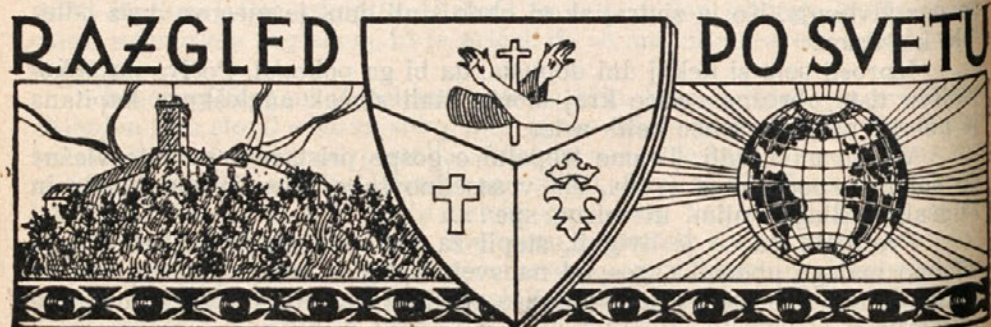
* Objavili bomo od časa do časa sestavke iz vrst naše mladine, da vidimo, kako čutijo in mislijo.

Sestrice! Treba bo iti med nje, med sestre in brate, treba bo v njih
temnih dušah prižgati svečko, ki se bo razgorela v solnce. Ne strašimo
se, ker je v nas brezmejna sila mladosti. Krčimo krivice, zatirajmo laž
in hinavščino, dvigajmo pokrove raz trdih okamenelih src. Začnimo pri
malih; otrokovo mehko dušo je prijetno božati — in naša pot bo šla dalje,
dalje, ker bomo videli krvave sledove Njegovih stopinj.

Velika naloga, veliko plačilo!

Delajmo združno, naj ne bo izjem in raznih stranpotov!

»Kdor ni z menoj, je proti meni!«

Naslovna stran »Cvetja«.

Leto 1933. je za slovenske frančiškane in za »Cvetje« jubilejno leto. Sedemstoto leto mineva, odkar so prišli v Ljubljano prvi Frančiškovi sinovi. In sedem stoletij ni ravno kratka doba. Zaeno pa letos stopa »Cvetje« v petdeseto leto svojega dela za duhovno poglobitev slovenskega naroda. Koliko semena je izšlo s strani »Cvetja« na vse strani naše ljube zemlje, to ve sam Bog. Eno je gotovo, da je »Cvetje« zmeraj z vso resnobo gojilo ascetično in bogoljubno življenje, in da je prvi slovenski list prav v to usmerjen.

Naslovna slika hoče poudariti zlasti prvi jubilej sedemstoletnice.

Zgornji del perorisbe je povzet po najstarejšem bakrorezu mesta Ljubljane, ki ga hrani ljubljanski muzej. Bakrorez je delo Andreja Trosta, ki je bil sodelavec slovečega kranjskega zgodovinarja barona Valvazorja. Slika predstavlja prav ob letnici 1233 stolpič srednjeveške frančiškanske cerkve, ki je stala na sedanjem Vodnikovem trgu in tedanji obrambni stolp pri mestnih vratih. Slika gradu je seveda malce drugačna kot jo ima danes. Ob letnici 1933 pa je procelje

sedanje frančiškanske cerkve in del samostana s portalom.

Za sedmo stoletnico prihoda bo provincija izdala poseben almanah, ki bo obsegal zgodovinski pregled in umetnostno zgodovinsko prilogo, na kar naše prijatelje že sedaj opozarjamo.

P. R.-n.

Nagrobni kamni za cestni tlak.

V zadnjih mesecih lahko prebivalci Moskve opazujejo nekaj posebnega. Avtomobili mestne uprave odlagajo na cestnih križiščih cele množine nagrobnih spomenikov, katere mestni delavci na licu mesta razkosavajo. Ti nagrobni spomeniki, prineseni iz razlaščenih pokopališč, služijo za izboljšanje poškodovanega cestnega tlaka. Včasih se uporabljajo cele nagrobne plošče za izvršitev cest in se pri tem niti malo ne ozirajo na to, da bi napisano stran obrnili na znotraj. Tako lahko beremo na cesti Stolbovaja: Tukaj počiva v miru služabnik Kristusov... Proteste prebivalstva zoper to zlorabo zavrača mestni sovjet z ugotovitvijo, da so raskave kamenite plošče bolj trpežne kakor gladke, in da napisi napravijo kamen raskav.

Zakaj se je neka Angležinja spreobrnila.

Angleška pisateljica Shella Kaye-Smith pripoveduje zgodbo svojega pred kratkim časom izvršenega spreobrnjenja. Začela je, kakor lepo pripoveduje, s srcem, ne z razumom in prvi povod k temu sta bili svetinjšica in relikvija male Terezije Deteta Jezusa, katero je bil neki anglikanec leta 1925. iz Rima prinesel. Od te ure naprej je bilo njeno versko življenje razrvano, vprašala se je, kako je mogoče, da že otrok z zveličavnimi sredstvi katoliške cerkve doseže toliko stopinjo svetosti in popolnosti, med tem ko naša anglikanska cerkev v svojem tristoletnem obstoju ni vzgojila niti enega svetnika in najbolj odlične osebnosti angleške cerkvene zgodovine so take, da bi bile vse drugo preje kakor pa vzori za naše življenje. Tako so bili za angličanko svetniki katoliške cerkve dokaz njene resničnosti.

Novo katoliško življenje na Portugalskem.

Krivičen zakon o ločitvi cerkve od države je bil pravi udarec z bičem po hrbtu katoličanov, ter je zbudil celo mnoge versko mlačne kristjane, da so začeli čutiti potrebo, da se za obrambo cerkve strnejo in združijo. Sad te združitve je bilo skupno delovanje duhovščine in laikov, kakor ga do zdaj na Portugalskem niso poznali. Katoličani so začeli postajati ponosni na svojo vero ter jo javno priznavati.

Pred malo leti bi ne mogli dobiti mladeniča, ki bi se pred križem odkril, celo pri pogrebih ne (pri nas se mnogi saj mrliču odkrijejo, če se križu nočejo), danes pa je bržkone ni dežele v Evropi — izvzemši morda Irska —, kjer bi ljudstvo s tolikim spoštovanjem pozdravljalo križ in cerkve. Pred nekaj leti je le malo mož prejelo svete zakramente, in če so to storili, vedno le na skrivaj in s prošnjo na duhovnika, naj jim da sveto obhajilo za zaprtimi durmi, dandanes obstoje v premnogh

župnijah udruženja mož z mesečnim obhajilom.

Cerkev na Portugalskem je dandanes prenehala s tem, da bi se samo branila. Javno jo priznavajo kot potrebno za dobrobit naroda. Cerkev ne prosi več za milost, da sme še bivati, marveč govori kot taka, ki ima oblast. Od škofov ustanovljeni list: »As Novidades« spada k najvažnejšim listom, ter ima velik vpliv na javno mnenje.

Navdušenje za stvar cerkve in za stvar božjo je stopilo na mesto prejšnje strahopetnosti. Bojni duh je izpodrinil prejšnjo ravnodušnost, ki je bila pod monarhijo največja ovira za verski napredek.

Nova spreobrnjenja v Angliji.

Samo v eni londonski cerkvi v Farmstreetu že približno dvanajst let vsake tri dni nov nekatoličan najde pot nazaj v katoliško cerkev. Preteklo leto je bilo do meseca oktobra 90 spreobrnjenj.

Človek ima telo in dušo.

Neki človek je hotel otrokom nazorno pokazati, da ima človek dušo in telo. Nekega dne je stopil v šolo, se obrne do nekega učenca, ga udari in spodi iz šolske sobe. Otroek se je jokai in šel ven. Potem gre k drugemu učencu in mu izroči pismo. Tudi ta otrok glasno zajoka in gre ven. Ko se prične pouk, vpraša učitelj druge otroke, čemu se je prvi učenec jokai. »Ker ga je bolelo,« enoglasno odgovore otroci. Vpraša jih dalje, zakaj se je drugi otrok jokai in nihče ni vedel pravega odgovora. Nato jih je poučil, rekoč: »Tudi drugega otroka je bolelo, toda trpel ni telesno, ampak duševno, ker je v pismu dobil sporočilo, da mu je mati umrla.« Razumeli so tedaj učenci, da imajo v svoji notranjosti še nekaj mnogo plemenitejšega, kakor golo telesnost.

Tisti, ki ubogim ljudem jemljejo vero v bivanje duše in v večno življenje po smrti, so podobni jetniškemu pazniku, ki je Silviju Peliku ubil pajka, kateri edini mu je v dolgotrajnem zaporu sladil življenje.

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se zavaruje za starost in onemoglost pri zavarovalnem odseku III. reda.

Glavni pogoji za zavarovanje za starost in onemoglost so sledeči:

Kdor se hoče zavarovati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 60 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na: »Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4« ali pa na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

1. Ali se more zavarovati oseba brez poklica ali kakor ponavadi pravimo zasebnica?

Pod besedo zasebnica navadno razumemo osebo, ki živi od obresti svojega premoženja, ali če ima hišo, od dohodkov svoje hiše (ker ji stranke plačujejo stanarino), ali če ima posestvo, od najemnine, ki jo dobiva za svoje posestvo itd. Zasebnica je tudi oseba, ki živi pri svojih starših brez pravega dela, ker so starši ali tisti, ki jo vzdržujejo, dovolj premožni, da jo lahko vzdržujejo, ne da bi kaj delala, ali kakorkoli pomagala k vzdrževanju. Zasebnik ali zasebnica je končno vsaka oseba, ki živi od svoje pokojnine.

Zasebnica torej ni gospodinja, ki ima na hrani druge ljudi, za katere gospodinja ter jim kuha. Zasebnica ni ona hišna posestnica, kateri hiša nič ne donša, razen to, da ima prosto stanovanje in ki mora poleg tega izvrševati še kak drug poklic, obrt ali trgovino ali karkoli, da se preživlja. Zasebnica torej ni domača hči, ki doma opravlja bodisi kmetiška dela na polju, ali vrši dolžnosti gospodinjje pri očetu ali bratu ali ki izvršuje pri starših ali bratu ali sestrki kak drug podoben poklic. Zasebnik ni domači sin, ki doma opravlja kmetiška dela ali skupno z očetom ali bratom izvršuje kako obrt ali kaj podobnega.

Ali se more torej zasebnik ali zasebnica zavarovati? Dva slučaja sta tukaj možna. Renta ali pokojnina je lahko tako velika, da od nje dotična oseba živi, ali pa je premajhna za človeka dostojno življenje.

a) Če je renta ali pokojnina tako velika, da od nje dotična oseba lahko živi, potem zanjo zavarovalni odsek nima pravega pomena. Ti ljudje so namreč za starost in onemoglost že preskrbljeni, in bi se zavarovali le zaradi zboljšanja svojega položaja ali zato, da ta dobrodelni odsek podpirajo. Take osebe se morejo zavarovati po čl. 7 samo na ta način, da 30 let plačujejo premije — če plačajo za pet let nazaj, potem le 25 let — in se jim potem izplačuje zavarovalnina, drugače namreč ni možno določiti, kdaj so vsled onemoglosti ali starosti dobili pravico do pokojnine.

b) Če je renta ali pokojnina tako majhna, da dotični od nje ne morejo živeti človeka dostojno življenje, potem sta tu zopet dve možnosti. Če so že onemogli, potem se seveda ne morejo zavarovati pri našem odseku. Kakor pove že ime odseka, je njegov namen zavarovati člane za starost in onemoglost. Kakor zavarovalnica za požare, vlome itd. ne zavaruje tistih, pri katerih je že pogorelo ali bilo vlomljeno, enako zavarovalni odsek ne more zavarovati tistih, ki so že stari in onemogli, ampak le tiste, ki šele bodo stari in onemogli in tedaj ne bodo imeli dovolj sredstev za življenje. Že onemogli se torej morejo zavarovati po čl. 7 samo na ta način, da 30 let plačujejo premije (ali kdo drugi mesto njih) — če plačajo za pet let nazaj, le 25 let — in se jim potem izplačuje pokojnina, drugače namreč ni možno določiti, kdaj so vsled onemoglosti ali starosti dobili pravico do pokojnine.

Če so pa še dovolj krepki in zdravi, da vrše kak poklic ali službo, ki jih preživlja in bi bili obsojeni v bedo, ko enkrat ne bi mogli več vršiti tega poklica ali službe, potem se morejo zavarovati, kakor vsak drugi, ker s svojo rento ali pokojnino še niso zavarovani zoper starost in onemoglost.

Vsakdo torej, kdor se zavaruje, mora točno povedati, kakšen poklic izvršuje ali kako delo doma opravlja. Kdor si pa glede tega ni na jasnem, pa naj enostavno ustno ali pismeno vpraša Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4.

2. Ali je res, da ne bo dolgo trajalo, ko boste imeli denarja dovolj za vaše potrebe, ko pa pride vojska, bo pa vsemu konec?

Kdor vam je to povedal, vas je prav pošteno potegnil. Koliko denarja imamo, to smo jasno povedali v prejšnji številki Cvetja. Stroškov je bilo zelo malo, razen, kar je pač potrebno za potrdilne listke, položnice in druge take papirnate stvari. Plačila za delo pri zavarovalnem odseku nihče ne dobiva in ne sprejme niti ene same pare. Kdor ne verjame, se lahko osebno pri nas oglasi in pokazali mu bomo plačane račune, iz katerih bo vsakdo lahko spoznal, da so vsi stroški bili izdani le za papir in potrebne listine zavarovalnega odseka. Da bi bili stroški čim manjši, daje neki dobrotnik celo pisemski papir in znamke, ki so potrebni za razne dopise, zastonj. Ker imamo za vsak denar, tudi za najmanjši znesek, bodisi če ga izdamo ali prejmemo, pismeno potrdilo v rokah, zato se nam ni treba bati nobenega nadzorstva.

Ves denar, ki smo ga prejeli in vse obresti bodo porabljeni izključno le za pokojnine tistih, ki so zavarovani za starost in onemoglost. Kar ga bo pa preostalo, se bo porabil po členu 14 za zidanje stanovanjskih domov za zavarovance itd. Koliko bo denarja preostalo, tega seveda zdaj še ne moremo vedeti, ker ne vemo, koliko povprečno se jih bo vsako leto prijavilo za pokojnino vsled nastopivše starosti in onemoglosti. Za

te mora biti pokojnina pripravljena in tudi je, tako da je lahko vsakdo brez skrbi.

Kar se tiče nevarnosti vojske, se je po našem mnenju zaenkrat ni treba bati, ker v Evropi nimamo denarja za take drage stvari. Če bi pa nastala v resnici vojska, česar nas Bog varuj, pa vsakdo ve, da tudi svetovna vojna ni uničila vsem vsega premoženja in ravno tako tudi premoženja zavarovalnega odseka ne bo, ker je zelo varno naložen.

P. VLADIMIR:

V spomin vzornemu tretjeredniku † Antonu Lesarju.

Umrli je mož — značaj, kakor kremen, kristjan, ki mu je bil evangelijski zakon in resnica segajoča iz vsakdanjosti v brezmejno večnost.

Rojen (16. VIII. 1863) v krščanski hiši, ki je že mnogo mož in žena vzgojila tam na Jurjevci v obsežni Ribniški dolini. Njegov brat je spoštovan in ugledni župnik v Šmartnem pod Šmarno goro. S spoštljivim ponosom je govoril tudi o † P. Stanislavu Škrabcu, s katerim sta bila bratranca. Od mladosti do groba se je trudil za vzorno krščansko življenje.

Ko si je ustanovil svoj dom, je s svojo dobro ženo našel tisto srečo, ki jo sv. pismo proslavlja: »močno ženo, kdo jo bo našel«. On jo je. Imela sta v srečnem zakonu 12 otrok. Danes jih živi še šestero. Ena hčerka je usmiljenka v Zagrebu.

V vsakdanjem življenju je znal z vso resnobo uveljaviti krščanska načela. Pred vsem pri samem sebi. Za uboge je imel odprto srce in odprto roko. Za svojo družino je skrbel z vso možato odgovornostjo. Vedel je, da bo račun dajal od svojega hiševanja. Nič čudnega ni, da so tri služkinje, ki so služile pri tej hiši, odšle v samostan, kar je pač redek slučaj. — Da vse te dolžnosti kot mož, kot gospodar obsežne kmetije lahko tem bolje vrši, je postal vzorni član III. reda, udružen je bil v apostolstvu mož in je kot tak otroško vdano častil božje Srce. Neštetokrat je bil gost angelske mize.

Pri cerkvi sv. Križa je bil 25 let cerkveni ključar, ne samo po imenu, temveč je tudi v resnici poznal skrb za hišo božjo.

Pregovor pravi: kakršno življenje, takšna smrt. To se je pri njem v polni meri uresničilo.

Umrli je prav na prvi petek 4. decembra 1932 in prav ob 3. uri popoldne — ko je tudi božje Srce Gospodovo nehalo biti. Najsi je to slučaj za mnoge — mnogim, ki so ga poznali ni samo slučaj.

Pri pogrebu ga je spremljalo petero duhovnikov-prijateljev in velika množica ljudstva, ki so znali ceniti njegovo možatost, iskrenost in krščanstvo.

Da bi nam Bog dal še več takih mož, da bi III. red vedno bolj postal šola vzor mož — to je naša želja ob spominu smrti tega vzor-tretjerednika in naročnika »Cvetja«.

Počivaj v miru!

Opomba uredništva.

Zaradi odsotnosti urednika pri končni ureditvi se je pripetila v februarški številki Cvetja neljuba pomota. Ležeče tiskani odstavek na str. 47 spada kot dodatek k Foerster-ju: Stezosledec na str. 56.